Zorica Laţcu Teodosia

- Maica Teodosia -

Poezii

Prefaţă

Gândul cel mai de căpetenie, pe care îl port în minte, în legătură cu cartea de faţă, este gândul că această carte ca realizare şi după cuprins, este ”o minune”. Cartea de faţă este ”o minune”, ca realizare, deoarece, pentru existenţa ei, s-au angajat oameni, care n-au cunoscut pe poeta Zorica Laţcu şi nici n-au aflat de ea, înainte de a le fi prezentat eu însumi poeziile ei, câte sunt cuprinse în cartea ”Prescuri pentru cuminecături”, sub titlul: ”Seară de poezie, medalion Zorica Laţcu”. La aceste poezii fiindu-le luarea aminte, şi ţinând seama de dorinţa mea, ca aceste poezii, împreună cu altele să fie cuprinse într-o carte, care să ajungă la cititori, oamenii de bine, care s-au angajat la aceasta, au găsit ei înşişi şi mijloacele necesare pentru tipărirea cărţii de faţă. Minunea existenţei acestei cărţi este cu atât mai mare, cu cât pe iubitorii de frumuseţi literare, care au ajutat ca aceste poezii să fie tipărite nu i-am cunoscut cu mult înainte şi nu mă puteam gândi la ei, deci la posibilitatea de a le cere concursul pentru existenţa acestei cărţi. Totul a mers ca şi când ar fi fost dirijat de undeva de dincolo de sfera obişnuitului şi iată că minunea s-a împlinit, căci există cartea cu minunile din cuprinsul ei.

Într-adevăr, această carte, care există ca prin minune nu-i ”o minune” numai prin existenţa ei, ci este o minune totodată şi prin cuprinsul ei, adică prin minunile care o alcătuiesc. Căci oricare dintre poeziile cuprinse în carte, ne surprinde, ne mulţumeşte şi ne dă bucurie. Oricare din poeziile ce ne sunt puse înainte, este ”o minune” între minuni, este o minunăţie de gând şi de simţire, iar cartea, în întregimea ei, este un ospăţ literar, la care suntem chemaţi toţi. Această carte, în întregimea ei, este un ospăţ de Paşti, la care nu ni se spune, ca la Paşti ”Veniţi de luaţi lumină” - deşi se poate spune şi aceasta – ci ni se spune mai ales: ”Veniţi de luaţi bucurie”, pe care s-o duceţi mai departe spre bucuria multora.

Poeziile din cartea de faţă, după cuprinsul lor, sunt de două feluri: poezii religioase şi poezii laice. Şi unele şi altele, o reprezintă la fel de bine pe poeta Zorica Laţcu Teodosia, care ni le-a dăruit, şi răspund, după caz, interesului pe care îl au cititorii. Cititorii cu interes religios se vor bucura şi se vor veseli de poeziile de sub titlul ”Osana Luminii”, iar cei cu interes pentru poezie laică vor avea bucurie mai cu seamă de poeziile ce urmează după titlul ”Spre Insulă”. Şi apoi, toţi laolaltă vor saluta ”caldele, limpezile şi desăvârşitele versuri”, în care sunt înveşmântate ideile din fiecare poezie, indiferent de conţinutul ei.

Nu ne propunem să recomandăm, la acest loc, una sau alta din poeziile din carte, căci fiecare poezie se recomandă pe sine, prin ea însăşi. Vom semnala doar câteva din poeziile cele mai îndrăgite de cei ce le cunosc. Astfel punem în atenţie poezii ca: ”Tu”, Răpire”, ”Ochii”, ”Spovedanie”, ”Filă din Acatist”, ”Ectenie”, ”Colind”, ”Crucile”, ”Apocalipsă”, ”Iad”, ”Focul”, ”Epitalam”, ”Un Oaspe”.

Este locul aici să dăm glas mulţumirii şi recunoştinţei noastre a tuturor, faţă de toţi cei ce au colaborat favorabil, ca această carte – minune şi cu minuni să existe şi să-şi facă lucrarea de îmbogăţire, de îmbunătăţire şi de înseninare sufletească, penru cât mai mulţi dintre cititori şi ascultători, ca şi întru aceasta să fie preamărit Dumnezeu, de acum şi până-n veac.

Arhimandrit Teofil Părăian
Mânăstirea Brâncoveanu
Sâmbăta de Sus, Braşov

Cine a fost Zorica Laţcu Teodosia?

Pe Zorica Laţcu Teodosia am cunoscut-o în mai 1954, la Mânăstirea Maicii Domnului, din localitatea Tudor Vladimirescu, din apropiere de Tecuci. Eram atunci acolo ca închinător. Era şi un bun prilej s-o întâlnesc, în Mânăstirea Vladimireşti, pe Maica Teodosia, cu numele civil de Zorica Laţcu. De Zorica Laţcu ştiam, până atunci, prea puţin, deşi puţinul se putea socoti şi mult, întrucât ce ştiam era important. Ştiam anume că publicase o carte de poezii religioase, cu titlul ”Osana Luminii”, carte ce apăruse în editura Episcopiei Ortodoxe din Cluj în anul 1947. Făcusem cunoştinţă cu acea carte în vremea studenţiei mele, la Sibiu. Poeziile din ”Osana Luminii” mi-au mers la inimă şi s-au aşezat acolo pentru totdeauna. Chiar învăţasem unele din ele şi eram bucuros să le spun şi altora. Aflasem la vreme de legătura poetei Zorica Laţcu cu mânăstirea de la Sâmbăta şi de admiraţia pe care o avea faţă de Părintele Arsenie Boca.

Întâlnirea cu Maica Teodosia - Zorica Laţcu, n-a fost odihnitoare pentru mine, din pricina exprimării defectuase pe care o avea în vorbire. Aveam impresia că face eforturi peste fire pentru a spune ceea ce dorea să comunice. Pentru un motiv ca acesta, întâlnirea noastră de atunci a fost scurtă.

Cu vremea am aflat că Maica Teodosia Zorica Laţcu a studiat filologie clasică, greacă şi latină, la Universitatea din Cluj, unde a mai studiat şi limba şi literatura franceză. Ştia şi germană, fiind dintr-o familie de intelectuali din Braşov, unde şi-a trăit copilăria şi adolescenţa. După studiile universitare a primit un post în cadrul Universităţii din Cluj în muncă de cercetare, post pe care la onorat până în 1948 când a plecat la mânăstire. La mânăstire a stat până la desfiinţarea mânăstirii, în 1956, când a fost arestată. Au urmat apoi trei ani de detenţie, ca deţinut politic. După eliberare, s-a aşezat într-un sat din părţile Brăilei unde a locuit cu fosta ei colegă de chilie din mânăstire, care a ajutat-o şi unde a rămas până prin anii 70, când s-a întors în Braşov la casa părintească, unde a stat până în februarie 1990, când s-a întors la mânăstirea reînfiinţată. Sfârşitul vieţii pământeşti i-a venit Maicii Teodosia în 8 august 1990. A fost înmormântată în cimitirul mânăstirii din care a făcut parte. Dumnezeu s-o odihnească!

Sub numele civil de Zorica Laţcu, Maica Teodosia, de mai târziu a publicat trei cărţi de poezii:
1. Spre Insulă, în editura Dacia Traiană, Sibiu, 1944; cu poezii cu subiecte antice şi în metru antic.
2. Osana Luminii, în editura Episcopiei Ortodoxe din Cluj, 1947, cu poezii religioase.
3. Poemele Iubirii, în editura Ramuri, Craiova, 1949.

Zorica Laţcu Teodosia a scris şi multe poezii care n-au fost publicate şi a contribuit la traduceri din ”Sfinţi Părinţi şi Scriitori Bisericeşti”, traducând din limba greacă unele din scrierile lui Origen şi din cele ale lui Grigorie de Nisa. A mai tradus şi versificat imnele Sfântului Simeon Noul Teolog, care însă n-au ajuns să fie publicate.

Zorica Laţcu Teodosia a fost o adevărată poetă, o poetă talentată, care, pe măsură ce va fi cunoscută se va impune în istoria literaturii noastre.

Arhimandrit Teofil Părăian

Osana Luminii
(1947)

Vinul

Îmi strâng durerea-n inimă, ca-n teasc.
Din ea, mustind, poemele se nasc;
Şi fierbe mustu-n clocot rubiniu,
În buţi cu cerc de fier de-abia-l mai ţiu.

S-a limpezit apoi în căni de lut
Şi locul de mireasmă s-a umplut.
Ulcelele-nflorite îl cuprind
În smalţul lor... şi mâinile se-ntind

Să ia din rodul viei... Dar ce vreţi,
Voi, buze întinate, voi ochi beţi?
Voi de-n-zadar aţi ars şi-aţi însetat,
Că nu veţi bea din vinul meu curat.

Să spumege poemul lucitor
Din strofele cu flori în smalţul lor,
Să-l duc la Cina Domnului în dar,
Să stea-n potir, pe masa din Altar.

Atunci din rănile lui Dumnezeu
Va curge sânge sfânt în vinul meu.
E clipa jertfei. Voi cei luminaţi,
Voi cei desăvârşiţi, luaţi, mâncaţi.

Cei ţintuiţi pe cruci şi traşi pe roţi,
Cu sete, beţi dintru acesta toţi.

Veşmântul

În drumul plin de sânge şi noroi,
Ţi-am auzit, Stăpâne, paşii moi.

Ca raza coborîtă din senin,
Pluteai uşor, cu mlădieri de crin.

În jurul Tău, mulţime de norod,
Te pângărea cu sânge şi cu glod.

Şi cum mergeam în urma Ta mereu,
Stropi şi-asupra mea cu lutul greu.

Ci când norodul, Doamne, Te-a lăsat,
Întreg veşmântul alb Ţi-era pătat.

Aş fi căzut cu sufletul învins,
Ci-n mila Ta o mână mi-ai întins.

Genuni adânci, ca-n vis s-au luminat.
Atunci privii veşmântul întinat,

Că-n inul alb vedeam cum înflorea
Din fiecare pată câte-o stea.

Filă din Acatist

Bucură-te, leagăn alb de iasomie,
Către care-n roiuri fluturii coboară,
Bucură-te, raza stelei din vecie,
Şipot care curge lin cu apă vie,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Dulcea mea Marie.

Bucură-te, floare fără de prihană,
Albă ca argintul nopţilor de vară,
Spicul cel de aur veşnic plin cu hrană,
Mirul care vindeci orice fel de rană,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Ploaia cea de mană.

Bucură-te, brazdă plină de rodire,
Munte sfânt, în care s-a-ngropat comoară,
Bucură-te, cântec tainic de iubire,
Clopot de chemare, cântec de mărire,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Blândă fericire.

Bucură-te, mărul vieţii care-nvie,
Pomul greu de roadă-n plină primăvară.
Bucură-te, iarăşi, ţărm de bucurie,
Dintru care curge miere aurie,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Sfânta mea Marie.

Prohodire

Vă-ntreb pe cine plângeţi, copile din Sion,
Şi pentru cine-aduceţi în vasul vechi arome,
De jalea cui veşmântul şi l-a cernit Salome
Şi plânsul pentru cine răsună în Chedron?

Când miezul alb al zilei în umbre s-a-nvelit
Şi-n templul sfânt cu zgomot s-a rupt catapeteasma
Sub Cruce, prohodirea de ce-şi varsă mireasma,
Din ochii arşi de lacrimi, din trupul istovit?

De ce să-i strângeţi braţul cu patimă la sân?
Şi giulgiul nou, copile, de ce-l roşiţi în jale?
Şi vă răniţi genunchii în pietrele din cale
Şi pentru cine-aprindeţi făclii de dor păgân?

Priviţi spre cer, surioare. Cu trupul preacurat.
Mai alb ca pâinea jertfei din sfintele altare,
Mai alb decât potirul cu binecuvântare,
El stă în tronul slavei, de slavă-nconjurat.

Din palma Lui nu curge şiroi de sânge greu,
Ci vinul bucuriei din veşnic sfânta cină.
Din coasta Lui ţîşneşte izvorul de lumină,
Menit pe veci să facă din om un Dumnezeu.

Nu-L ungeţi cu miresme pe Cel de-a pururi viu
Şi nu-L culcaţi, fecioare, în giulgiu, sub piatra rece,
Căci iadul plin de flăcări nu va putea să sece
Izvorul de viaţă ce curge prin pustiu.

Vă-ntreb pe cine plângeţi , copile din Sion,
Şi pentru cine-aduceţi în vasul vechi arome,
De jalea cui veşmântul şi l-a cernit Salome,
Şi plânsul pentru cine răsună în Chedron?

Gătiţi-vă mai bine cu sfinte bucurii
În alb veşmânt de raze şi-n flori de fericire,
Gătiţi-vă cu crinii ce-au dat Bunavestire
Şi-n aur de iubire topiţi podoabe vii.

Pe harfe de lumină cântaţi cu vers de foc,
În glas de alăute şi-n sunet de chimvale.
Din suflete, făclie aprindeţi-i în cale,
Că-n veci lumina lumii scăpă de sub obroc.

În imn de biruinţă, copile din Sion,
Gătiţi pentru-nviere în vasul vechi arome,
Veşmânt de sărbătoare să-mbrace azi Salome
Şi stih de bucurie răsune în Chedron.

Împăcare

Cu sufletul spre Domnul am strigat:
”Iisuse-al meu, de pacea Ta mi-e sete.
Mă ţine lutul meu, de lut legat,
Şi-n van vrea fierea lumii să mă-mbete.
Spre Tine merge dorul meu întreg,
La Tine-mi este orişice dorire.
Ci lasă-mă de lut să mă dezleg,
Să vadă sufletu-mi a Ta mărire.

Mi-e sete de odihnă, Doamne-al meu,
Mi-s mâinile şi tălpile o rană.
Din coastă sânge-mi picură mereu,
În drumul de păcat şi de prihană.
Primeşte-mi, Bune, sufletul stingher,
Găteşte-mi Însuţi locul de hodină,
Mă lasă astăzi să mă-nalţ la cer,
Dezleagă-mă de haina mea de tină”.

Şi glasul Domnului grăi răspuns
”Durerea ta mă sfâşie de milă,
Când plânsul tău la mine a pătruns,
Mi-a înflorit o rană-n piept, copilă.
Ridică-n slavă ochii tăi uimiţi
Şi-mi vezi durerea spinilor pe frunte;
Priveşte-n ochii mei de plâns topiţi
Şi-n palme vezi-mi chinurile crunte.

Eu n-am cerut atunci să vin în sus,
Deşi Părintele ceresc mi-e Tată;
Din cupă am sorbit amar nespus,
Şi cupa mea e-n veci nedeşertată.
Dar rana ta mă doare mai cumplit,
Pe cruce-am sângerat şi pentru tine!
Te-am cunoscut din veci şi te-am iubit,
Şi-i grea povara dragostei depline”.

Şi-am îngânat, cu duhul umilit:
”Primeşte-mă-n iubirea Ta cerească,
Şi lasă, Doamne-n lutul istovit,
Dureri şi răni în sânge să-nflorească”.

Golgota

Te vindem iar cu sărutări viclene,
Prin nepăsare oarbă şi prin lene.

Te biciuim cu vorbe de ocară,
Te pălmuim cu ură ca de fiară.

Te adăpăm cu suc de-amărăciune,
Din pofte rele şi din stricăciune.

Te ţintuim pe cruci de nedreptate,
Prin cuiele uciderii de frate.

Iar împletim blestemele de tată,
Să-ncingem, Doamne, fruntea-
nsângerată.

Tu iarăşi zici, în blândă rugăminte:
”Nu ştiu ce fac. Îngăduie-i, Părinte”.

Ghetsimani

Picioarele spălate de plânsul
Magdalenii
Se frânseră. Sub raza divinei milostenii
Iisus căzu în rugă cu faţa-nsângerată
Şi greu în pacea nopţii rosti cuvântul:
”Tată,
Îţi simt durerea sfântă şi grija
părintească,
Mă doare mila caldă ce vrea să mă-
nvelească,
Mă tulbură iubirea şi jalea de Părinte.
Când sângele va curge prinos al jertfei
sfinte,
Când urletul mulţimii va cere de la Tine
Să osândeşti pe Domnul luminilor
depline,
Când voi sorbi pe Cruce buretele cu
fiere,
Când Fiul Tău cădea-va sub bici fără
putere,
Când sfârtecându-mi trupul în drumul
alb de ţară
Voi duce spre Golgota cereasca mea
povară,
Părinte-al meu, în milă să nu-ţi uiţi
legământul,
Mă lasă cu durerea să mântuiesc
pământul.
Să nu-ţi aduni blestemul şi fulgerele
toate,
Ca să opreşti mânia neputincioasei
gloate;
Nu-i pedepsi pe dânşii cu ploaie de
pucioasă,
În marea Ta iubire mă uită şi mă lasă,
Mă lasă, Doamne-al milei, să nu-ţi mai
simt iubirea,
Să ştiu că nu-mi ajunge la Tine
tânguirea.
Te-mbracă azi în haina lucirilor de stele
Cu bucuria sfântă a învierii mele.
Ca să nu ştiu cât suferi în lumile-Şi
senine,
Părinte, fă să treacă paharul de la
mine.”
Iisus ridică fruntea şi-ncepe să coboare.
O aripă de înger L-atinse cu răcoare.

Maica durerilor

E fum de lumânări pe zugrăveală?...
Un întuneric greu cernit-a zarea,
Când iconaru-n sfânta lui sfială,
Temutu-s-a să-ţi vadă-ndurerarea.

La cruce stai. Pe haina cenuşie
Mâini albe, mult prea albe, se-
mpreună.
În tine doar durerea mai e vie,
Căci lacrimi nu mai ai, să plângi, Prea-
Bună.

În bezna mută faţa ta-i lumină;
Pe ea nu-i scris doar chinul unei mume;
E toată răstignirea Lui deplină.
E toată suferinţa fără nume.

Că le-ai purtat în Fiul tău pe toate
Şi-i Crucea Lui în ochii tăi răsfrântă.
Aşa a vrut să zugrăvească, poate,
Un iconar, făptura ta preasfântă.

Şi ca să bei şi tu întreg paharul,
Pe frunte, peste lunga ta maramă,
În loc de spini, cu raze iconarul
A scris în răni durerea ta de mamă.

Fuga în Egipt

E drumul prin pustiu. În lungul zării,
Abia mijeşte ziua. De departe,
Nisipu-n unde moi, ca apa mării,
Îmbracă sihăstriile deşarte.

Un măgăruş cu ochii blănzi te poartă.
Te-ai încrezut în pasul lui cuminte.
Cum creşte-n zări mereu câmpia moartă,
Tu-ţi pleci spre sân privirea ta fierbinte.

Căci ai la sân copilul şi te doare,
Să pleci cu el în aspră pribegie:
Peste căpşorul Lui, mângâietoare,
Răsfrânt-ai vălul tău, cu gingăşie.

De ce ţi-s, Maică, genele muiate?
Petreci în minte alte prigoniri?
Îl vezi pe El cu palme sfâşiate,
Cu trupul jertfă sfintei Lui iubiri?

În mijlocul nisipurilor, poate,
Singurătatea Lui e mult mai blândă.
Odată fi-va părăsit de toate,
Şi-un vânzător ascuns va sta la pândă.

Mai este timp? Un înger se pogoară
Deasupră-ţi, ca un sol de mângâiere.
Frânturi de raze te-nvelesc, Fecioară,
Şi-alături merge Iosif în tăcere.

Întrupare

Din slava Ta cerească Te coboară
Spre Betleemul sufletului meu
Şi-n staulul smereniei, Fecioară,
Intrând, să naşti pe unul Dumnezeu.

Să-L înfăşori în cântece de slavă,
Ca-n scutece subţiri de bumbăcel;
Şi ca-ntr-o iesle plină de otavă,
În pacea Duhului să-L culci pe El.

Pleca-vor magii, soli din altă zare,
Călăuziţi de focul alb de stea,
S-aducă nou prinos de închinare,
La staulul smereniei, Doamna mea.

Ci eu voi pune-n mâna lor bătrână
Tot aurul cuvântului isteţ;
Voi făuri din versul meu, Stăpână,
În jarul gândului comori de preţ.

Căldura rugăciunilor de seară
Va-nfierbânta cădelniţele reci:
Tămâia magilor va arde iară,
Cu fum de proslăvire până-n veci.

Şi ca să fie plină dăruirea,
Voi presăra din visteria lor,
Cu boabele de smirnă grea, iubirea,
Cea fără de prihană şi cu dor.

Ştiu că nu-s vrednică, Fecioară,
Să-ţi fiu în noapte acoperământ;
Ci-n mila Ta din ceruri Te coboară,
Să naşti în duhul meu pe unul Sfânt.

Primăvara mea

Crescut-au ghiocei în fulgi de nea?...
Atât de albă-i primăvara mea!

Mi-i sufletul de patimi neatins
Şi cerul floare peste el a nins;

Aleasă floare de mătăsuri moi
A nins în noapte peste pomii goi

Şi i-a-nvelit în borangic uşor.
A prins o boare, caldă ca un dor,

S-adie rar miresmele din Rai.
Al fluturilor măiestrit alai

A curs în suflet, liniştit şi blând,
Pe căi de taină, din adânc de gâng.

Şi sus, deasupra albei năluciri,
Pluteşte raza sfintelor iubiri.

Dă primăverii-n duhul meu lumini
Şi se răsfrânge-n ochii tăi senini.

Pâine

În trup curat de Maică nenuntită,
Crescu sfânt trupul Tău din har ceresc,

Precum din ploaie şi din raze cresc
Mănoase spice-n ţarina roditǎ.

Şi, ca un bob de grâu dumnezeiesc,
Te-ai măcinat în ura cea cumplită

Şi-ai hărăzit fiinţa Ta zdrobită,
Acelor mulţi, cari veşnic flămânzesc.

Smeriţi, cu slabe mâini nesăţioase,
În ruga lor din veci Te-au aşteptat,

Cerşind mereu fărâme luminoase.
Cu sânge şi cu lacrimi frământat,

În focul dragostei Te-ai copt, Hristoase,
Şi spre viaţă veşnică Te-ai dat.

Crinul

Aşa se-ncepe jertfa de iubire:
Din alb potir crescut în flori de crin
Primi fecioara prima-mpărtăşire,
Sorbi miresme dulci în loc de vin.

Şi Tainele de pace făcătoare
S-au săvârşit atunci în chip nespus,
Când I s-a dat în lujerul de floare
Mariei, sfântul Trup al lui Iisus.

Că-n clipa-n care mâna ei smerită
Atinse crinul mândrei primăveri,
Se-nfăptui minunea negrăită
Pe veci a luminatei Învieri.

Frumuseţe

Şi-mi zise Domnul: ”Eu sunt Frumuseţe;
În Mine-i cald sălaş de primăveri;
La Mine zorile sunt făr` de seri,
Şi Duhul înfloreşte-n mii de feţe.

Psaltirea negrăitei învieri
Din glasul Meu se toarce cu mândreţe,
La Mine arde patima-n blândeţe
Şi cântă desfătarea din dureri.

Am tainice izvoare de culori,
Am şopot plin de dulce glăsuire.
Şi Eu revărs din veşnice comori,

Peste aleşi puteri de plăsmuire,
Şi-i fac să-Mi fie asemănători
În duh, prin arzătoarea lor iubire...”

Lumină

Cu raza, baţi din veci aceeaşi cale,
Cum vii din nesfârsit înspre-nserări
În umbra noastră faci din nou cărări,
Să Te primim cu zvon de osanale.

Te dăruieşti, cu rodul toamnei Tale,
Doar celor care plâng în aşteptări,
Aluneci lin, căzând din zări în zări
Spre duhuri care ştiu să fie goale.

Tu treci mereu în neguri nesfârşite
Să biruieşti amurgul prin Calvar
Şi-n taina frumuseţii negrăite,

Te naşti de sus în foc de raze iar,
Ca să-mplineşti minuni făgăduite,
Lumină Tu, nespus de mare har!

Colind

Lerui, Doamne, Ler,
Din înaltul Cer,
Cerne Maica, cerne,
Fulgii moi i-aşterne,
Nimeni să nu-i vadă
Urma prin zăpadă,
Să nu se cunoască
Ce fiu va să nască.

Lerui, Doamne, Ler,
Din înaltul Cer,
Coboară, coboară
Preasfânta Fecioară;
Dar pe unde merge
Urma i se şterge,
Taina din vecie
Nimeni să n-o ştie.

Lerui, Doamne, Ler,
Din înaltul Cer,
Intră-n staul iată,
Maica Preacurată;
În staul de vite,
Pe paie strujite,
Să nu se cunoască
Ce fiu va să nască.

Lerui, Doamne, Ler,
Din înaltul Cer,
Cerne luna, cerne,
Raze albe-aşterne,
Lumină cerească,
Din iesle să crească,
Razele-n zăpadă
Îngeri să le vadă,
Din înaltul Cer,
Lerui, Doamne, Ler,

Aşteptare

Mai vii şi astăzi? Mila iar te poartă,
De sus, spre staulul din Betleem?
Din lume n-ai cules destul blestem?
Iubirea Ta nici astăzi nu e moartă?

Spre duhuri vii, cu îngeri de lumină,
Spre inimi vii cu strălucit alai,
Şi-n iesle nu e nici un fir de pai,
E numai piatră goală, numai tină.

În tainiţe de inimi nu e pace,
Şi frig ca-n duhuri nici în peşteri nu-i.
Noi n-avem, Doamne, piei de oaie-n cui
Şi scutece noi n-avem din ce-Şi face.

Tu vii... Pogori în noi ca-ntr-o pustie.
Te-mpiedici în nisip din loc în loc,
Dar nu găseşti nici apă-n noi, nici foc,
Nici albe dobitoace ca să-Şi fie

Tovarăşi buni în drumuri tăinuite
Şi nici ciobani cu glugă de blândeţi.
În noaptea noastră fără dimineţi
Nu sunt cărări de raze prăfuite.

Nu şi-ar găsi în noi, ca să-i îndrepte,
Nici magii steaua lor cu lung fuior.
Arhanghelii, venind din cerul lor,
Ar îngheţa pe nevăzute trepte.

Ci, Doamne-al meu, au dragostea putea-va
Să dea viaţă golului din noi?
Aştept... În duh sunt gânduri cu noroi
Şi moartea-şi vântură în inimi pleava.

În cătuşe

Suflete, de ce te zbaţi mereu?
Urli ca o fiară-nchisă-n cuşcă;
Dinţii de sălbăticiune muşcă,
Muşcă sângerând zăvorul greu.

Suflete, ai vrea să zbori la cer?
Bine ştii, că-i strâmtă colivia.
Îţi opreşte aripa – zglobia –
Cu zăbrele cenuşii, de fier.

Suflete, ţi-i dor să te înalţi?
Ştii că te loveşti de grinzi în creştet
Şi răsună jalnic lemnul veşted,
Când lovindu-ţi capul vrei să salţi.

Suflete, te-ajunse dor de Rai?
Bine ştii că-i calea nesfârşită.
N-ai în mână bâtă ţintuită,
Nici merinzi în traista goală n-ai.

Suflete, ţi-i greu să stai în laţ?
Te-mboldeşte aprig dor de ducă?
Nu te zbate. Bine ştii şi tu că
Sânge curge-n cuşcă, de te zbaţi.

Suflete, aşteaptă puţintel:
Vor pieri zăbrelele odată,
Va pieri şi cuşca-nsângerată
Şi vei fi-n lumină singurel.

Se vor rupe grinzile de lemn,
Gratiile de fier se vor deschide,
Şi-ai să uiţi de laţurile hâde,
Suflete, aşa ca la un semn.

Spovedanie

Doamne, dintr-a inimii prisacă,
Dorurile-n roi spre Tine pleacă.
Lungă-i calea foarte, pân´ la Tine...
Cum s-o afle bietele-mi albine?

Fac popas în ierburi înflorite,
Spornic sug dulceaţă din ispite
Şi să bea din floare dacă-ncearcă
Aripa de pulbere şi-o-ncarcă.

Din măceş, din crini, din mătrăgună,
Mirul florilor în stup l-adună.
Mustul dulce-luminos le-mbată.
Au uitat spre Tine drumul, Tată!

Ca mărgăritarele-n şiraguri,
Lin s-aşează faguri lângâ faguri.
Doamne, într-a inimii prisacă,
Dorurile ceară or să-ţi facă

Şi din ceară Ţi-oi aprinde Ţie,
Mâine, la vecernie, făclie.

Dragoste

Pentru Tine, Doamne, numai pentru Tine,
Am cules argintul nopţilor de Mai.
Am legat în cântec zumzet de albine,
Glas de alăută, dulce viers de nai.

Am aprins în suflet tinere văpăi,
Străluciri de aur, flăcări de rubine,
Am căutat în noapte luminate căi,
Către Tine, Doamne, numai către Tine.

Am cetit din file vechi, cu slovă ştearsă,
Stih de preamărire, sfânt Numelui Tău,
Am ţesut în pânză Jertfa Ta nearsă,
Ce-a zdrobit tăria veşnicului rău.

Am cântat iubirea sfintelor femei,
Care-au mers la groapă, ca să Şi se-nchine,
Am cusut din raze râuri de scântei,
Pentru Tine, Doamne, numai pentru Tine.

Şi-am trimis spre ceruri tainică solie,
Dragoste curată, dor nepătimaş,
Să-mi găteşti de nuntă haină argintie
Şi-n sclipiri de soare să-mi găteşti sălaş.

Dragostea curată, dorul din solii,
Cu miros de smirnă-n rugă să se-mbine,
Ca să urce fumu-n valuri viorii,
Către Tine, Doamne, numai către Tine.

Pentru Tine, Doamne, numai pentru Tine,
Vreau să-mi frângă, albe, oasele sub roţi,
Vreau să-mi curgă, rumen, sângele din vine,
Trupul meu cel fraged să mi-l rupă toţi.

Învelită-n haina marilor dureri,
Suflet plin de taina lumilor divine,

Să păşesc pe calea grelelor tăceri,
Către Tine, Doamne, numai către Tine.

Ochii

Ridici pleoape mari de neguri grele
Şi ochii Tăi, lumină, mi-i arăţi.
O, Doamne şi stăpân vieţii mele,
Sunt ochi, purtând adânc noian de stele,
Sunt ochi de foc, ce-aprind pustietăţi.

Sunt mari ciorchini de boabe luminoase;
Din ele raze curg, în loc de vin.
Sunt ochii Tăi ca spadele tăioase,
Arzând cu răni adânci şi dureroase,
În cearcănele cerului senin.

Căci de-ar pica o lacrimă fierbinte
Din jarul lor întunecat şi greu,
S-ar prăbuşi în flăcările sfinte
Pământul tot şi morţii din morminte,
Scântei, s-ar înălţa la Dumnezeu.
Ar fi un singur foc, nemărginire
De flăcări albe-n val de vâlvătăi.
Şi n-ar mai fi nici trupuri, nici simţire:
Ar arde numai focul Tău, Iubire,
Lumină-n lungul veşnicelor căi.

Duh

Prin noapte Domnul m-a chemat. Şi lin
Urcam spre culmi, păşind pe cer senin.
Pe urma mea se aşterneau uitări
Adânci ca nesfârşitul unei mări.

Comoară cu belşug de mângâieri,
În calea mea se deschideau tăceri.
Ci eu pluteam, plin încă de pământ.
Ce greu, ce greu era să-mi iau avânt!

Încet, chemarea sfântă mi-a deschis
Prin noapte, largă pârtie de vis.
În juru-mi stelele clipiră moi
Şi-am înţeles atunci că suntem doi.

Trecea prin beznă mersul nostru mut.
Ce greu, ce greu mă dezlipeam de lut!
Ce-a fost apoi, eu n-aş putea să spui,
Dar am văzut în umbră faţa Lui.

Şi cum a fost nicicând eu n-am să ştiu,
Simţeam că arde-n mine focul viu.
Vedeam, aleasă-n tainice lumini,
O frunte albă din chenar de spini.

O clipă, flăcările m-au durut...
Ardea pe mine haina mea de lut.
Iubirea pâlpâi şi, drept-apoi,
Crescu – foc liniştit de rug - din noi.

Nu mai simţeam nici bucurii, nici dor,
Urcam acum uşor, tot mai uşor...
Păşeam spre culmi, pe pârtia de vis
Şi-n urma mea, uitarea s-a închis.

Pe drum tot mai adânc, tot mai înalt,
M-a dus mereu Iubirea Celuilalt.

În noaptea asta, Domnul m-a chemat;
Pe culme, fiinţa mea s-a destrămat,
Simţeam că nu mai vreau, că nu mai pot,
Şi amândoi eram un singur tot.

Bucurie

Ca sufletul de schimnic în pustie,
Adânc pătrund în tine, Bucurie!

Străbat încet cărările deşarte,
Încolo, înspre miezul tău, departe.

Mă biciuieşte vântul Tău fierbinte,
Rupând bucăţi din slabele-mi veşminte;

Mă bate soarele cu raze grele
Şi seceta-mi brăzdează cute-n piele;

Mi-a ars dogoarea frigurilor chipul,
M-a fript la tălpi cu foc uscat nisipul.

Ca sufletul de schimnic în pustie,
Petrec adânc în tine, Bucurie!

Când lutul meu se mistuie-n dogoare,
În duh trimiţi mireasmă de răcoare.

Când sufletul mi-e foc fără prihană,
Îl potoleşti cu ploile de mană...

Când buzele îmi tremură, uscate,
În duh reverşi cuvinte luminate;

Şi când de sete sufletul îmi moare,
Şâşnesc din Tine tainice izvoare.

Ca sufletul de schimnic în pustie,
Te preamăresc, Izvor de bucurie!

Apocalipsa

Acolo, sus, în munţi pustii de iască,
Prăpastie de flacără se cască
Şi focul linge-ntinderea cerească.

Un semn s-a arătat în cer, departe.
Citeam din flăcări vii, ca dintr-o carte,
Cuvântul sfânt al întreitei Arte.

Scria pe cer de noapte jerăgaiul.
Ce limpede-mi suna-n ureche graiul,
Ducând pe val de cântece tot Raiul.

Că limbile de flacără-mi arată,
Pe nori de armonie necreată,
Dumnezeirea, încă ne-ntrupată.

În piatra care n-a fost lustruită
Şi-n poezie încă negândită,
Treimea stă şi azi înlănţuită.

Am tâlcuit din flăcări Întruparea;
Crescut-a-n Duh, din har ceresc, cântarea,
Cum creşte-n zări, neţărmurită, marea.

Curgea, curgea, din veşnice izvoare,
Să lege rod în minţile fecioare,
Cum pică roua-ntr-un potir de floare.

Acolo-n adâncimi de taine sfinte,
Se întrupează cântecu-n cuvinte,
Cum Tatăl hotărât-a mai´ nainte.

S-a arătat în cer un semn mai mare:
Un cântec întrupat suia spre Soare,
Suia spre Slăvi, cu Crucea în spinare.

Iad

Trecând prin şapte nopţi fără de vad,
Cu îngerul m-am pogorît la iad;
Nici foc, nici fum, nici clocote de smoală -
O veşnicie netedă şi goală...

Stau trupuri lângă trupuri, prinse-n chin,
Ca boabele de struguri în ciorchin.
Nici ploi de plumb, nici aspră biciuială -
O mucedă, cumplită lâncezeală,

Că nu se mişcă-n veci nimic din loc,
Nici flacără de dor, nici gând de foc.
Că-n aerul pătruns de făr´delege,
Nu poate val de cântec să se-nchege

Şi-n cuget pângărit şi necurat
Cuvântul sfânt nicicând nu s-a-ntrupat.
O piatră-ncremenită-n nemişcare
Puteri să dea viaţă nouă n-are.

În noaptea fără margini totu-i şters,
Culoare, formă, armonie, vers.
Din goluri, care fără fund se cască,
Nu poate frumuseţe să se nască;

În duhurile oarbe de păcat
Nu străluceşte chipu-i luminat.
Cu Îngerul treceam prin iad în pripă,
Vedeam durerea care nu mai ţipă.

Pe-ntinsul înfiorător de mut
Se ţes zăbranice de chin tăcut.
Stau osândiţii-n cruntă neclintire,
Cu trupu-nveşnicit în zvârcolire,

Cu rânjetu-mpietrit pe faţa lor,
Cu răni, ce ard adânc, dar nu-i mai dor.
Se-ncheagă-n jar, ca gheţurile-n râuri
Şerpi otrăviţi de pofte şi desfrâuri.

Petrec în sânul Marii Urâciuni
Mulţime nemişcată de nebuni.
Pe toţi i-a şters din Cărţile Vieţii
Păcatul împotriva Frumuseţii.

Potop

Se zbate năvalnic potopul de dor,
Sporind înspumatele-i ape;
Şi valul tresaltă, sub taină de nor,
Aproape de ceruri, aproape...

Se pierde lumina în val de potop,
Stihiile-n spume se-neacă...
Tot creşte adâncul, cu strop după strop,
Ci dorul în veci nu mai seacă.

Eu nu pot, Părinte, să trec peste el,
Să ies din sărmana mea arcă.
Trimis-am în zare sfios porumbel
Şi iată aştept să se-ntoarcă.

Doar apele tulburi s-or trage prin văi
Şi lumea-nnoise-va toată,
Atuncea trimite-vei îngerii Tăi,
Din arca de lut să mă scoată.

Tu

Pe ce Te-am cunoscut ? Nu Te-am
văzut
Şi nu Te-am auzit; dar am ştiut
Că Tu erai Acela... N-am simţit
Nici fâlfâirea hainei; neclintit
Era în casă totul şi ´necat
În beznă, când deodată s-a mişcat
Ceva, dar n-am ştiut: în mine fu
Mişcare, sau în juru-mi. Ştiu că Tu
Ai fost Acela. Nu, n-ai strălucit
În slavă mare, nici nu Te-ai ivit
Să-mi dai să-ţi pipăi urmele de cui.

Dar Te-am simţit şi n-aş putea să spui,
Cum ai venit şi iarăşi, cum Te-ai dus.
Simţeam că o putere de nespus
Mă-nvăluie, răpindu-mi suflul tot
Al vieţii în vârteju-i. Cum nu pot
Să scriu, pe ce Te-am cunoscut? Orbit,
Tot sufletul îmi tace ca un schit...

Pe ce cunoşti că-i zi, chiar de nu vezi,
Şi ştii că-i noapte, chiar dacă veghezi?
Putea-voi să găsesc vre-un semn de-al
Tău,
Când gândul, ameţit, se pierde-n hău,
Şi-n minte-abia de pot să-l mai
cuprind?
Ce punte pân´la Tine voi să-ntind,
Pe care Tu să vii, senin în jos?

Eu Te-am simţit aşa de luminos
Că n-am putut să văd. O vreme-am stat
Cu ochii-nchişi ca moartă. Nemişcat
Ai stat şi Tu în mine, undeva,
Şi eu în Tine. Dragoste era
Această neclintire? Nu mai ştiu...

Dar mi se pare lumea un pustiu
Şi ziua, întuneric nesfârşit,
De când în noapte, Doamne, Te-am
simţit,
Atât de-aproape. Dragoste era?
Stăteam pierdută-n Tine, undeva,
Învăluită cald în Dumnezeu...
Şi Tu erai în mine, Doamne-al meu!

Răpire

Mergeam prin întuneric, undeva.
Făclie-aveam, gătită dinadins;
Dar iată că din umbră mi-o a stins
Şi m-a luat de mână Cineva.

N-am întrebat nimic. Păşeam arar
Şi-aşa-mi părea cărarea de fierbinte,
Că tainic gândul stăruia în minte:
Să nu-mi atârne haina jos în jar.

Simţeam dogoarea flăcării în jur
Şi mă uimeam că nu-i vedeam lucirea.
Mergând, ştiam că las în urmă firea
Şi-am început să văd, ca printr-un ciur.

Cuvinte, cum nu pot să prind în voi,
Simţirea mea, în voi ca să rămână?
Mergeam prin flăcări negre, mână-n
mână,
Topiţi în veşnicie, amândoi.

Şi-atât era de dulce acest mers,
Încât aş fi dorit ca niciodată
Să nu atingem ţinta-ndepărtată.
Dar bezna-n jur s-a sfâşiat, s-a şters.

N-am cunoscut pe Cel ce mă ducea,
Şi nici n-am vrut. Lumina se mărise,
Păşeam prin alb, vecia-ncărunţise
Şi flacăra din juru-mi strălucea.

Cu ochii beţi de albul mult, cătam
Să văd un chip: o umbră sau o rază.
Ci ochi-mi n-au avut nimic să vază,
Decât lumina albă. Înotam

În valuri de lumină, undeva.
Şi n-am ştiut că asta e iubire,
Să treci din beznă în nemărginire,
Cu mâna strânsă-n mâinile Cuiva.

Când ne-am oprit, s-a-ntors privirea
mea
Spre Cel ce mă dusese. Şi uimită,
Am cunoscut lumina nesfârşită,
Că toată, valuri, de la El venea.

Crucile

Înspre tărâmul celălalt,
E loc închis cu gard înalt;
Dar am văzut, printre uluci,
Atâtea cruci, atâtea cruci...

Părea tot locul ţintirim,
Păzit cu zbor de Heruvim,
Cu cruci de piatră, albe, mari,
Cu cruci de brad şi de stejar.

Şi cruci de-argint şi de oţel
Cerneau lumină peste el,
Iar cruci de aur şi de fier
Sclipeau ca semnele pe cer.

Atâtea cruci mi s-au părut
Că toate una s-au făcut.
O cruce mare strălucea,
Sub greul ei un Om zăcea.

- Tu cum de poţi să le mai duci,
Atâtea cruci, atâtea cruci?...

Focul

Căsuţa mea de scânduri s-a aprins.
Ardea în noapte. Focul a cuprins
Şi tindă şi odăi şi coperiş.

Voiam să plec din casă pe furiş,
C-o legatură-n mână. N-am putut.
În val de flăcări albe m-am zbătut;
Vecinii toţi dormeau; şi de-n zadar
Plângeam, închisă-n grinzile de jar.

Şi, ca să pot scăpa din casa mea,
Am lepădat şi haina, căci ardea,
Şi-am aruncat şi legătura-n foc.

Mă-năbuşeam şi nu vedeam deloc;
Cuprinsă de uimirea morţii, stam
În oarbă nemişcare. Aşteptam
Să ardă-n mine tot, să fiu un scrum
Şi vântul să mă vânture pe drum.

Am auzit un zvon de prăbuşiri,
Şi casa mea pieri; subţiri, subţiri,
Se ridicară palele de fum...
În goliciunea mea pornii la drum.

Cerşeam lumini şi-n pragul nopţii reci
S-au fost deschis zări albe de poteci.
Curată ca o candelă-n altar,
Cu trupul plin de răni şi greu de har,
M-am pomenit urcând pe scări cereşti,
Spre miezul dragostei dumnezeieşti.

Ştiam acum că focul fost-a pus
În casa mea, de mâna lui Iisus.

Trezirea din Samaria

Veniţi la El, fecioare din Sihar,
Cu ramuri verzi, cu scoarţe moi şi dese!
Din scrinuri scoateţi albele veşminte,
Din templul vechi luaţi podoabe sfinte,
Legaţi cununi din flori de câmp alese,
Veniţi la El, izvor de veşnic har!

Gătiţi-I calea, mame din Sihar!
Aşterneţi în ţărână grâne coapte,
În valuri late scoateţi pânză nouă.
Aduceţi ierburi dulci, sclipind în rouă,
Aprindeţi torţele ca-n miez de noapte,
Căci iată, vine, Cel ce-i plin de har!

Cântaţi-I imnuri, roabe din Sihar!
Gătiţi-vă cu glas de bucurie.
Cântaţi ca păsările-n zori pe ramuri,
Vestiţi minunea peste mii de neamuri!
Lin curge azi izvor de apă vie,
Menit să curme-al vieţii noastre-amar.

Iar eu, cea mai umilă din Sihar,
Îi voi aşterne sufletul în cale,
Ca-n mintea mea de-a pruri să rămână
Lumina întâlnirii la fântână,
Când vraja cuvântării Lui domoale
S-a legănat în vânt de cireşar.

Ectenie

Pentru ca iubirea noastră să-nflorească,
Albă cum e crinul Bunelor Vestiri,
Pentru ca mlădiţa dragostei să crească,
Plină de miresme, dulce de rodiri;
Pentru ca din neaua grea de peste iarnă
Rod de viaţă caldă iarăşi să legăm,
Pentru ca lumina peste noi să cearnă,
Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să-Şi verse binecuvântarea,
Ca un zvon de vânturi line, peste noi,
Pentru ca în suflet să-I simţim chemarea,
Când plecăm genunchi, seara, amândoi;
Pentru ca-n iubirea Lui să ne-mpreune,
Când, cuprinşi de patimi, numele-I strigăm,
Pentru ca-n vecia Lui să ne cunune,
Domnului să ne rugăm.

Pentru ca belşugul ţarinilor grele
Să ne facă traiul rodnic şi umil,
Pentru ca răsfrângeri din surâs de stele
Să sclipească-n lacrimi ochii de copil;
Pentru ca sudoarea să ne miruiască
Şi-n lumina morţii viaţa s-o cercăm,
Pentru ca din muncă pacea să rodească,
Domnului să ne rugăm.

Pentru ca-n mulţimea îndurării Sale
Însuşi să-şi pogoare pasul către noi,
Pentru ca să-I ducem sufletul în cale,
Cu miros de smirnă şi cu ramuri moi;
Pentru ca-n lumina alb-a dimineţii,
Din strânsoarea cărnii să ne dezlegăm,
Şi-ntr-un pas să trecem pragul larg al vieţii,
Domnului să ne rugăm.

Intrarea în Biserică

Aşa Te vede duhul meu, Stăpână:
Te duce Ana, Maica-Ta de mână.

Cum urci cu paşi mărunţi pe sfânta scară,
În ochi porţi cerul nopţilor de vară

Şi părul Tău e caer de lumină.
Smerit în rugă, trupul mic se-nclină

Şi faţa de copil aşteaptă harul.
Ca să-Şi picteze slava, iconarul,

Topit-a-n flăcări vechea lui comoară,
A prefăcut-o-n pulbere uşoară

Şi pata de argint a hainei Tale,
A încrustat-o-n raze ca în zale.

În juru-Şi focul curge, ca o apă.
Cu frăgezimi de mugur care crapă,

Mânuţa poartă lujerul de floare,
Iar Sfântul Duh, în fâlfâiri uşoare,

Cu vraja curăţiei şi a milei,
S-a aşezat pe umărul copilei.

Din norii albi şi moi ai înălţimii,
Cuminţi, Îţi ies în cale Heruvimii.

În cuviinţă mare, iconarul
Cu fir de-arnici a-ncondeiat chenarul,

Iar sus de tot, pe cea din urmă treaptă,
Potirul sfânt al jertfelor Te-aşteaptă.

Zeu străin

Văzut-am azi la templu pe Zeul cel străin.
Din ce străfund crescut-a făptura lui de crin?
Din ce-nălţimi pogoară privirea lui de vis?
Ce bezne-adânci la pasu-i luminii s-au deschis?

Ce haos plin de valuri, ce mări s-au despicat,
Când glasu-i blând în rugă spre cer s-a ridicat?
Ce tainică putere i-a fost sortită lui,
Să rătăcească-n lume ca fiu al nimănui,

Ci-nvăluit în taina seninei lui blândeţi,
Să fie-n umilinţă stăpân peste vieţi?
De ce, lăsându-şi lumea de dincolo de zări,
S-a pogorât la oameni, să sufere ocări,

Şi pentru cine, spuneţi, picioru-i preacurat
În pulberea din cale, tăcut, a sângerat?
Şi pentru ce, asemeni miresmelor de preţ,
Rămâne-nchis cu duhul în asprele peceţi?

Când oare, lepădându-şi veşmântul lui de lut,
Se va-nălţa în slavă, senin ca la-nceput?
Văzut-am azi la templu pe Zeul cel străin,
El strălucea ca neaua, în haina lui de in.

Mi s-a părut o clipă că-n rostul lui uşor
Mă cheamă, că mă strigă cu milă şi cu dor,
Că pentru mine, numai, în suflet l-a durut;

Că este-al meu o clipă, că mi s-a dat în dar

Făptura lui curată, ca jertfă la altar;
Că-l port de-acum în mine, că este-al meu de-acum,
Şi m-am trezit, cu faţa în pulberea din drum.

Împărtăşanie

În tinda mea cu umbre dulci, Stăpâne,
Atâtea seri la rând ai poposit,
La masa albă m-ai blagoslovit,
Atins-ai vinul şi ai frânt din pâne.

Atâtea seri la rând s-au irosit,
Căci n-au văzut privirile-mi păgâne,
Că trupul sfânt Şi l-ai ascuns în grâne,
Şi sângele cu vin l-ai îndulcit.

Şi azi, ca-n alte seri, în tind-ai stat.
Ca să te vadă ochii mei, sărmanii,
Paharul lin l-ai binecuvântat.

În zvonul vechi din sfintele cazanii,
Cu scump sângele Tău m-am adăpat
Şi trupul Tău s-a frânt spre-
mpărtăşanii.

Sonet

Ne-am pomenit în plină primăvară:
Din cer lumina picură, ca mierea,
Coboară peste câmpuri tămâierea
Din ruga cald-a vântului de seară.

Din clopote de floare, Învierea
Răsună-n zvonuri de mireasmă rară
Şi păsările toate se-mbătară
De cântece, mai dulci ca mângâierea.

În leagăn alb de ramuri înflorite,
Va creşte rodul plin de desfâtare,
Ci-n suflet, gheţurile nu-s topite

Şi tot mai urlă vântul de pierzare,
De patimi, peste duhuri pustiite ...
În van stă, Doamne, Jertfa pe altare?

Maică fericită

Ai vrea să-L aibi o clipă pentru Tine,
Şi L-ai luat pe Fiul Sfânt la sân,
Uşor L-ai dus în câmp, să doarmă-n fân,
Iar Tu-n genunchi veghezi între sulfine.

Aş vrea să ştiu, ce dragoste-i mai tare
În ochii tăi de Maică fericită?
Te uiţi la Prunc cu faţa-nvăluită
De-atâta foc de multă închinare!

Dar buzele, cu floarea lor cerească,
Par că şoptesc cuvintele de-alint,
Cu sunet de cleştar, cu viers de-argint,
Cum numai mame ştiu să le şoptească.

Aşa cum stai plecată peste Dânsul,
În veghea Ta, uimită de minune,
Laşi mâinile sub văl să se-mpreune
Şi genele să Şi le ude plânsul.

În gândul meu lumina Ta răsare
Şi preamăresc pe vechiul iconar,
Care-a ştiut, primind din ceruri har,
Să nu dezlege taina Ta cea mare.

Rodire

Miez alb în sâmburele meu de lut,
În mine-ai fost şi nu Te-am cunoscut.
Sau poate eu eram în Tine-nchisă
Ca sâmburele-n carnea de caisă?

Căzusem în pământ de undeva
Şi miezul dulce-n mine aştepta...
A fost o vreme secetă în ţară,
Livezile pe dealuri se uscară,

Pădurile ardeau adânc pe cer,
Şi iarna fu senină şi cu ger.
În mine miezul alb stătea-n neştire,
El nu-şi pierdu puterea de rodire.

Ca ceara-n uscăciune m-am topit,
Dar lacrimi izvorând, m-au răcorit.
Şi lacrimi după lacrimi se-nşirară,
Urzind mănoase ploi de primăvară.

Crengi mari, cu blândă floare, au crescut
Din miezul sâmburelui meu de lut.
Ci nu ştiu cum să Te numesc Iubire:
Părinte, frate, domn, prieten, mire...

Căci să vorbesc cu meşteşug nu ştiu,
Dar parcă, Doamne, Mumă-mi eşti şi Fiu.

Pocăinţă

Nevrednică sunt, Doamne, milostivirii Tale
Şi Şi-aş cere iertare, dar nu ştiu cum să cer;
Ci Tu pricepi cuvântul din mute osanale
Şi tâlcul rugăciunii de lacrimi şi tăceri.

Îmi ştiu fărădelegea: greşită sunt, Stăpâne,
Prea mult am stat cu ochii plecaţi, cătând în lut,
Prea multe griji avut-am în zilele de mâine
Şi n-am iertat, când rana în suflet m-a durut.

Şi-am prea iubit făptura, dar Te-am uitat pe Tine,
Şi cântecul ţărânii l-am ascultat prea mult,
Am irosit comoara de armonii divine
Şi glasul cel de taină eu n-am vrut să-l ascult.

Mi-am împletit cântare din grele flori de tină,
Am îndrăgit mirosul de verde şi de crud,
Am prea iubit amurgul, cu zarea-i de lumină
Şi turma de căpriţe, cu botul mic şi ud.

Mi-am împletit cântarea din floare de mătasă,
Am îndrăgit mirosul de miere şi de tei,
Am prea iubit podoaba şi haina de mireasă,
În zâmbetul câmpiei, mijind sub paşii mei.

Nevrednică sunt, Doamne, milostivirii Tale,
Căci n-am sporit talantul, pe care mi l-ai dat,
Ci ca un rob netrebnic, am irosit în cale
Mulţimea milei Tale şi darul Tău bogat.

Acum, cutremurată de taina Cinei sfinte,
Stau, Doamne, înainte-Şi, în goliciunea mea,
M-apasă greu pe umeri aducerile-aminte
De patimile firii, de toată pofta rea.

Din gând smerit primeşte, Iisuse, rugăciunea,
Hrăneşte-mă pe mine cu har îmbelşugat,
Adapă-mă cu milă, îmbracă-mi goliciunea
Cu raza de sfinţenie din chipul Tău curat.

Să nu mă laşi, Preabune, să plec nemângâiată,
Căci îmi cunosc păcatul şi taina Ta o ştiu
Strig către Tine, Doamne, din inimă plecată,
Să nu mă lepezi astăzi, ci lasă-mă să viu.

Sfinţeşte-mă, Iisuse, şi taina mi-o arată,
Pogoară-n mine harul prin ungerea cu mir,
Şi fă să nu mă ardă văpaie-nfricoşată,
Când buza mea de tină sorbi-va din Potir.

Alte poezii religioase

Cer nou

Grăit-am, ieri, prin lacrimi, cu Domnul şi I-am spus:
De noi cum nu Ţi-e silă, preascumpul meu Iisus?
Cum nu-Şi întorci Tu faţa, cu silă, de la noi
Şi cum mai poţi să suferi făptura de noroi?

Cum poala preacurată, Stăpâne, n-o fereşti
În tina omenească să nu Şi-o murdăreşti?
Cum vrei să calce-n lume piciorul Tău curat,
Cel care peste aripi de îngeri a călcat?

Cum poţi să suferi, Doamne, miros de putregai,
Când ai tămâia dulce a crinilor din Rai?
Tu, care stai în cerul cu mari luminători,
În inima mea rece, cum vrei să Te cobori?

Ca Petru, ani de-a rândul Te-am izgonit mereu:
Ieşi de la mine, Doamne, că păcătos sunt eu!
Dar n-ai plecat. Ba încă cu pasul Tău curat,
Ai coborât tot cerul, în iadul meu spurcat.

Cu pasul Tău pe mine de tot m-ai curăţit
Cu raza Ta tot chipul Tu mi l-ai strălucit
Cu focul Tău pe mine, cel rece, m-ai aprins
Şi peste sărăcia mea, goală, ai întins
Un colţ al hainei Tale şi m-ai făcut bogat,
Mi-ai dat inel, coroană, porfiră de-mpărat.
Mi-ai încăput în suflet, Tu, Cel neîncăput
Şi sufletul meu, iată, Tu cer nou l-ai făcut.

În sufletul meu, astăzi, Tu Însuţi locuieşti,
Cu Maica Preacurată, cu cetele cereşti.
Şi pentru toate-acestea, Iisuse preaiubit,
În cerul nou din suflet să fii în veci slăvit.

Ruga mea

Doamne, pentru toată sărăcia sfântă,
Pentru calea albă în singurătate,
Pentru istovirea cărnii sfâşiate,
Pentru cuiul care-n palme mi se-mplântă,

Pentru strălucirea lacrimii curate,
Pentru dorul tainic care-n suflet cântă,
Oasele sărmane bine Te cuvântă
Pentru toate-acestea, Doamne, pentru toate.

Pentru că Tu, Doamne, eşti nespus de mare,
Pentru că eşti Unul în desăvârşire,
Pentru că eşti Însuţi vatră de iubire,

Soare de dreptate, blândă desfătare,
Pentru că eşti slavă, milă şi-ndurare,
Pentru toate-acestea, îţi aduc mărire.

Pasăre de nea

Colo spre amurg,
Ploi de aur curg.
Ceru-i o lalea.
-Tu de unde vii, în zbor,
Răzleţită, ca un dor,
Pasăre de nea?

-Colo-n depărtări,
Dincolo de zări,
Este-un loc curat,
Larg şi desfătat:
Unde ochi nu plânge,
Unde n-a curs sânge,
Unde glonţ n-ajunge.

Unde nu străbate
Geamătul de frate,
Oful de orfană,
Plânsul de văduană,
Unde, prin fânaţuri,
Nu-s curse, nici laţuri.

Unde-i numai floare,
Umbră şi răcoare,
Unde nici o rază
Nu mai înserează...
Căci e loc curat,
Binecuvântat,
Loc de bucurie
Şi de veselie,
Care nu se trece,
Ci în veci petrece.

-Pasăre de nea,
Fă pe voia mea,
Dorurile mele,
Zboară tu cu ele,
Mai presus de stele,
În ţările-acele.

-Ba, că dorul tău
Mare e şi greu;
Aripile mele,
Mări, sunt mititele,
Calea-i lungă foarte,
Şi nu pot să poarte
Aripi mititele
Doruri mari şi grele.
Eu de unde vin
E numai senin
Şi acolo nu-i
Dorul nimănui.

Rugăciune

Doamne, încă să nu-mi dai
Frumuseţile din rai.
Şi încă nu-mi dărui
Ale slavei bucurii.
Nu mă-ndemn încă să-ţi cer
Fericirile din cer.

Până când, prin lume-ţi duci
Tu, povara sfintei Cruci,
Până când însângerat
Şi lovit şi înspinat,
Treci pe calea cu dureri,
Fericire cum să-Ţi cer?

Dă-mi, Stăpâne, Crucea Ta
Şi mă-nvaţă a o purta.
Şi în inimă, cu jale,
Dă-mi durerea Maicii Tale
Şi în piept, cu frângere,
Dă-mi a Maicii plângere.

Dă-mi, Stăpâne, să-Ţi sărut
Urma paşilor, în lut
Şi mai dă-mi cu sârg, s-alerg
Tălpile să Ţi le şterg,
Cu iubirea mea duioasă,
Ca Femeia păcătoasă.

Aluat

Doamne, sfântul Tău cuvânt
Este, pe acest pământ,
Aluat pe care-l pui
În făina gândului
Să îl faci ca să dospească
Dospitura cea cerească.

Tu care toate le poţi,
Pentru toate, pentru toţi,
Pune-n mine aluat,
Să-l dospesc neîncetat
Şi cuvântul Tău cel Sfânt
În covată să-l frământ.

Şi-n cuptorul cel de foc
Al durerilor să-l coc,
Şi să fac sfinte prescuri
Pentru cuminecături.

Sfântul Potir

Crin al mântuirii noastre,
Scump şi gingaş trandafir,
Răsărit din spinii slavei,
Bucură-te, sfânt Potir!

Cel ce ai mireasma vieţii,
Floare dragă tuturor,
Mărul cel crescut din coasta
Bunului Mântuitor.

Bucură-te, căci în tine
Necuprinsul a-ncăput
Şi s-a coborît în vreme
Domnul Cel fără-nceput.

Bucură-te, strigăm ţie,
Căci ai pâinea cea de sus,
Tu, izvor al nemuririi,
Care curge din Iisus.

Hrănitorul tuturora,
Tu eşti cel ce potoleşti:
Foamea, setea, neputinţa,
Firii noastre omeneşti.

Tu ne aperi de păcate,
Căci în tine stă Hristos,
Şi mereu primim din tine
Harul Lui cel luminos.

Tu, podoaba Liturghiei,
Pârga Sfântului Altar,
Cer şi scaun al măririi
Bucură-te, sfânt Pahar!

Tavorul

Luminile Tavorului te-nvaţă,
O, suflete, cum să te schimbi la faţă.
Şi de voieşti să fii un alt Hristos,
Pe ucenici să-i laşi la poale, jos.

În ploaia harului, pe vârf de stâncă,
Să guşti singurătatea cea adâncă.
Ci tu aşteaptă, colo sus, să vie,
În duh, bărbaţii: Moise şi Ilie.

Ei vor veni şi vor grăi cu tine,
În taină, despre tainele străine.
Şi Moise, omul tare în cuvânt,
Şi-o da lumina Duhului Preasfânt.

Iar omul focului ceresc, Ilie,
Te va aprine-n dragostea cea vie.
O, schimbă-ţi faţa, suflete al meu;
Dintr-un nimic tu fă-te dumnezeu.

Maica Crinilor (Pieta)

Tu stai învăluită în lunga ta tăcere
În poală porţi pe Fiul-mănunchi de crini zdrobiţi
El poartă-n cap cunună din spinii cei slăviţi
Şi peste Fiul curge în val a ta durere.

Ce taină spui prin lacrimi mănunchiului de crini
Doar mâna Ta grăieşte cu rănile din palmă,
Şi mai grăieşte fruntea cea netedă şi calmă
Pe care stă înfiptă cununa Lui de spini.

Fiinţa ta întregă grăieşte către Dânsul:
Şi eu am fost pe Cruce cu Tine, Fiul meu.
Şi coasta mea-i străpunsă cu fierul lăncii greu
Şi faţa mea-i uscată de mult ce-a ars-o plânsul.

Şi port şi eu pe frunte cunună ca şi-a Ta
Şi din burete, iată, şi eu am supt oţetul
Şi mi s-a scurs şi mie viaţa pe încetul
Ca lumii întregi viaţă cu Tine să pot da.

Şi crinul meu cel dulce, căzut în sfâşiere,
Şi eu, gustat-am, iată, paharul cu amar,
Şi acum îmi dă, Stăpâne, şi negrăitul dar
Să ajung să văd în faţă Slăvita Înviere.

Şi-aşa cum stai grăind cu crinii tăi
Parcă mireasma lor sorbind-o toată
Te pleci spre poala ta înmiresmată
Tu însuţi, ca un crin înalt din văi.

Şi-mi vine-aşa să-mi plec genunchiu-n taină
Cu mintea uluită de copil

Şi-apropiindu-mă cu pas umil
Să-ţi sorb miresmele de crini din haină.

Spre insulă
(1944)

Insula albă

Insula albă cu cedrii umbroşi şi cu viţe bogate,
Insula-n care străbunii trăit-au în veacuri uitate,
Doar pescăruşii o ştiu, căci pe albe frânturi de coloane
Scutură aripa lor în amurg, luminoase broboane;

Şi, când se duc să se culce în templul Athenei fecioare,
Sfâşie pânza uitării, ţesută pe sfinte odoare.
Locul e plin de mireasma sfioasei aducei aminte.
Fete se uită-n fântână de-şi strâng cingâtorile-n ţinte.

Poartă cununi de viorele în părul cu luciu de rază.
Flacără-n ochii lor umezi - dorinţa iubirii e trează.
Când se coboară la mal, să se scalde fecioarele-n mare,
Apa senină se trage-n adâncuri şi valul tresare.

Spuma, uşoară dantelă, le mângâie-n treacăt piciorul.
Lakon pescarul le vede, - şi-l arde în inimă dorul.
Toarce Hrysothemius firul subţire şi nited de lână.
Vântul de seară cu cântecul mării în taină se-ngână.

Iese din umbră de cedrii cu ochii-n lumină, Comata.
Când o cuprinde, s-anină de el, ca o trestie, fata.
Tras-am în mare o luntre-aşternută cu mândre covoare.
Hai să căutăm printre valuri, pe marea cu spumele-n floare,

Insula-n care bătrânii trăit-au în veacuri uitate,
Insula albă cu cedrii umbroşi şi cu viţe bogate.

Zeul

Zilele mele s-au scurs, liniştite ca cerul de vară.
N-am cunoscut niciodată, Lamprissa, plăcerea amară.
Ochii mei n-au cunoscut niciodată arsură de lacrimi,
Trupul meu fraged şi tânăr departe stătuse de patimi.

Nu ştiu ce zeu a voit să-mi sfâşie viaţa senină.
Sunt ameţită, Lamprissa, ca omul ce-i beat de lumină.
Simt cum o dulce sfârşeală-mi pătrunde tot trupul subţire.
Pieptu-mi se zbate şi ochi-mi sunt umezi de o cladă simţire.

Toate le ştii tu, Lamprissa. În zori ne sculam amândouă.
Şi ne scăldam pe-ntuneric, ca florile noaptea în rouă;
Ne pieptănam la lumină, ţi-aduci tu aminte, surioară?
Pentru a strânge-n cosiţă a razelor mândră comoară.

Pânza de in era fină şi albă ca raza de lună.
Caprele-apoi le păzeam împreună, stând sus pe-o stâncă.
Noaptea ades ne-a găsit pierdute în zarea adâncă.
Stele ardeau în văzduh, aprinzându-ne-n suflet lumine,

Cântecul nopţi-şi ţesea armonia din blânde suspine.
Astfel, în noapte, stăteam amândouă cu ochii la stele.
Nopţile verii sunt scurte, Lamprissa, ca clipele rele.
Viaţa-mi curată şi plină era ca o rujă-nflorită.

Vântul fierbinte de patimi suflă peste ea o clipită.
Nu ştiu ce zeu mă atinse, în nopte, cu suflul fierbinte.
Ştiu că din clipa aceea tot haosul îmi urlă în minte.
Vântul îmi scutură ruja - bogată şi dulce risipă.

Anii senini mi s-au dus, mi s-au dus, ca un vis de o clipă.
Nu ştiu ce zeu mă făcu să cuprind adâncimile firii,
Cine făcu să-mi pătrundă în inimă patima lirii,
Cine e cel ce mă-mbată cu caldă mireasmă de floare,

Cine îmi arde obrajii cu blândă mătase de soare?
El mi-a robit trupul tot, în sufletul meu locuieşte,
Mâna mi-o poartă pe liră şi-n cântece line-mi vorbeşte.
Patima sfântă în mine cu flacără tainic aprinde

El, numai el, şi viaţa şi visul întreg mi-l cuprinde.
Cine e zeul puternic ce-n suflet îmi zace şi cântă?
Cerul întreg şi pământul cu drag către el se avântă.
El e puternic şi mare – e mult adorat în Larissa.

Mâna mi-o poartă pe liră, Măreţul Apollo, Lamprissa.

Mi-aduc aminte

Mi-aduc aminte, Daphnis; când înfloreau lumine,
Pe ţărmul alb, departe pe mare, pe coline,
Eu mă trezeam în cântec de imnuri vechi şi sfinte;
Suflam pe trupul neted argintul din veşminte.

Mergeam cu pasul sprinten prin soare la fântână.
Săltau şi sânii tineri şi amfora din mână.
Dormeam în ierburi coapte sub soarele amiezii.
Uimiţi priveau la mine căpriţele şi iezii.

Smulgând din câmp mănunchiuri de flori, adânc deschise,
Îţi împleteam cunună de frunze şi de vise.
Când singură, prin ierburi torceam, zicând de jale,
Simţeam pe gât pecetea săruturilor tale.

Strângeam în coşuri grele glicinele şi macul.
Ca-ntr-un ajun de nuntă-mi împodobeam iatacul.
Când peste ţărm amurgul creştea, ca o minune,
Creştea din suflet dorul şi cântecul de strune.

În visul meu tu însuţi veneai, tu, dulce mire,
Cu gene-ngreunate de taină şi iubire
Şi mâinile-ţi în tremur îmi desfăceau, uşoare,
Trei noduri împletite în lunga-mi cingătoare.

Dar razele de lună alunecau în casă,
Cu adieri de cimbru. Mă ridicam sfioasă
Şi-ncet trăgeam perdele, ca lungi fâşii de ceaţă,
Mi-aduc aminte, Daphnis: am mai trăit o viaţă.

Către Melampus

Departe sunt Zeii de noi, o! iubite Melampus, departe.
Zadarnice-s rugile noastre şi jertfele noastre deşarte.
Fecioarele albe-n zadar îngenunche pe lespezi de piatră.
Şi vinul de preţ în zadar îl turnăm în cenuşa din vatră.

Olympul străluce-n zăpadă, cu vârful în negură deasă.
Acolo şed Zeii tăcuţi, din vecii nesfârşite, la masă.
Din cupe-nflorite cu aur beau, rumen nectarul cel veşnic,
Când Hesper aprinde pe masă lumină de stele în sfeşnic.

Petrec un veleat de odihnă-n senină şi grea nemişcare,
Căci frunţile lor neatinse-s de mirul sudorii amare.
Şi braţele albe nu ştiu să răstoarne o brazdă cu plugul,
Căci fiicele noastre le duc în prinosuri la temple belşugul.

Beţia de rodnică sevă ce curge cu murmur în vine
Străbate cu greu, o! iubite Melampus, în trupuri divine.
Dorinţa ce arde cu luciu în mândre priviri de fecioare
Nicicând n-a-ncălzit cu scânteia privirile nemuritoare.

În suflete Zeii nu poartă dureri dătătoare de viaţă
Şi nestrăbătute-s de răni mădulare cu luciu de gheaţă.
Ei nu văd prin negura vremii că ”azi” înfloreşte măslinul,
Că-şi varsă din cupă cu picuri de rouă miresmele, crinul.

Privirile lor sunt orbite-n lumina de foc a veciei
Şi genele lungi le sunt arse de soarele cald al tăriei.
Revarsă lumină prin trupul uşor ca o spumă de mare.
Străbate prin trup raza moale, căci trupul lor umbră nu are.

Făptura din veci împăcată şi-o poartă pe câmp şi prin crânguri.
Departe sunt Zeii de noi, o! iubite Melampus, şi singuri.

Epitafuri antice

Captivul

Moira nu-mi dete să cad vitejeşte la porţile Schee;
Nici la palatul lui Priam, lovit de săgeţile-achee.
Marele Hector căzut-a, jertfit de divinul Achile.
Morţi sunt feciorii lui Priam şi moarte-a lui Priam copile.

Moira nu-mi dete să cad vitejeşte la porţile Schee
Prins şi legat, fui târît de Agamemnon la tabări-achee
Şi Simoisul gemu, când între suliţi şi săbii,
Fiul lui Pelor din Troia, fu dus către negre corăbii.

Moira nu-mi dete să cad vitejeşte la porţile Schee.
Fiul lui Pelor trăit-a ca rob în câmpiile achee.

Torcătoarea

Plângeţi, fecioare din Rhodos, pe mândra, pe frageda Chloe.
Smirnă şi-aloe aduceţi - că-i dulce mireasma de-aloe.
Crocus de aur culegeţi şi dafini şi negre viorele.
Plânge câmpia, fecioare, şi marea cu murmure grele.

Chloe cu mâinile albe, torcea lâna blândelor mioare,
Firul subţire şi neted, curgea ca o rază de soare.
N-a fost în toată Hellada o mână să-nvârtă mai bine
Fusul cel plin, care cântă, suveica cu susure line.

Pallas, Athene şi Hera, zeiţa cu ochi de văpaie,
Prinseră pismă amară pe Chloe, copila bălae.
Plângeţi fecioare din Rhodos, pe mândra, pe frageda Chloe.
Smirnă şi-aloe aduceţi - că-i dulce mireasma de-aloe.

Atheniana

Fecioare din Athena, nu plângeţi. E-n zadar.
Aceea care doarme sub lespedea albastră
Nu simte plânsul vostru, fierbinte şi amar,
N-aude tânguirea, nu vede jalea voastră.

Aceea care doarme sub lespedea albastră
A strălucit ca neaua pe muntele cel sfânt,
A fost podoaba vie pentru cetatea noastră,
A fost subţire-n mijloc, şi dulce la cuvânt.

Fecioare din Athena, nu plângeţi. E-n zadar.
În câmpul cu miresme culegeţi trandafirii,
Culegeţi crocus galben şi busuioc amar,
Căci zace-aici, ucisă de rănile iubirii.

Pescarul

Tu, care treci pe cale, cinsteşte-acest mormânt.
Sub piatra albă zace Kleon, pescar din Creta.
Un dor ascuns îl duse de tânăr sub pământ,
Când se topea zăpada pe muntele Hymetta.

El a iubit pe Klytis, cea iscusită-n mers,
Cu ochi adânci ca marea ce-mbrăţişează Creta.
El a iubit pe Klytis, fecioara dulce-n viers,
Cu trupul alb ca neaua din muntele Hymetta.

Tu, care treci pe cale, cinsteşte-acest mormânt.
Nebun de dor se stinse Kleon, pescar din Creta.
Când Eros îl atinse cu focul lui cel sfânt,
El se topi ca neaua, pe muntele Hymetta.

Cântecul amforei

Sufletul meu era plin de iubire senină:
Amforă plină de miere cu zumzet de-albină.
Trupul meu dulce, o ramură ninsă de floare,
Graiul meu, taină ţesută din umbre uşoare.

Domnului meu i-aş fi dat în dulceaţă de miere
Cântec de floare cu umbre adânci de durere.
Domnului meu i-aş fi dat, de-ar fi vrut, neatinsă,
Amforă plină de miere şi ramură ninsă.

Domnul meu însă veni şi suflă peste mine
Flacără albă de-argint cu văpăi de rubine.
Amfora plină de zumzet tăcu şi se sparse.
Florile dulci ca o taină se scutură, arse.

Iată de-aceea mi-e trupul golit de dulceaţă,
Gura mi-e mută şi sufletul fără de viaţă.

Noapte

A-nflorit amurgul ca o rană;
Apele-n adâmc au sângerat,
Bat cu zvon de harfă tyreniană
Valuri grele, ţărmu-nsingurat.

Vine noaptea sângele să-l spele,
Ca să lege rana-n neguri moi,
Se presară pulberea de stele,
Să oprească sângele şiroi.

Ca să nu se-aprindă-n depărtare
Rana zilei roşii - până-n zori,
Mâna blondă toarnă peste zare
Vinul greu şi negru din ulcior.

A venit să smulgă iar din mine,
Flori crescute-n sânge – flori de răni
Să-mi aducă-n mâinile-i senine,
Înfloriri de rug şi buruieni.

Noaptea şterge lacrimi şi sudoare
Cu năframa albă - văl de nori,
Curmă iar, cu proaspăta ei boare
Arşiţă cumplită şi fiori.

Ziua nouă-şi sângerează rana,
Raze ard ca suliţi lungi de fier.
Lină, noaptea-şi ia pe umăr cana
Pas cu pas se-nalţă către cer.

Umple-ţi iar de vin ulciorul, iară

Pulbere de stele să-ţi găteşti,
Răni să vindeci şi să speli, fecioară,
Şi dureri de veci să odihneşti.

Eros

La fântână

Astăzi am fost la fântână. Era şi Lamprissa cu mine.
Ea-ncepuse să zică un cântec din vremuri bătrâne,
Despre zăpada târzie, când arde pe ramură floarea,
Despre o tufă-nfloritǎ, pe care o scutură boarea.

Oare de unde-a venit străinul cu ochi de lumină?
Oare-a venit din Olimpul înalt, cu mireasmă divină?
Ori vreun rege era, rătăcit de alaiul lui falnic?
Nu ştiu, - dar inima-n piept începuse să-mi bată năvalnic.

El a cerut de băut şi Lamprissa-i întinse ulciorul.
Glasul lui dulce făcu să tresalte în mine tot dorul.
El în tăcere ridică privirile-albastre şi pline.
Eu am privit în pământ, - dar simţeam că se uită la mine.

Apoi aşa, dintr-o dată, mi-a spus: ”Eşti atât de frumoasă!
Eşti ca un lujer ce poartă flori grele şi moi de mătasă.
Şi cum te pleci şi cum ochii i-ascunzi între lungile gene,
Eşti ca un lujer, pe care îl pleacă o boare alene”.

Îmi înflorise ruşinea-n obraz. Şi-am privit pe cărare.
El se întoarse domol şi plecă, murmurând o urare.

Astăzi am fost la fântână. Sunau ca un cântec în mine
Vorbele dulci, ce rostise străinul cu ochi de lumine.
Eu m-am privit în fântână. El are dreptate, străinul:
Nici nu ştiam ce subţire-s în mijloc, ce plin îmi e sânul,

Nici nu ştiam ce năvalnic îmi arde obrazu-n dorinţă.
Nici nu ştiam cât de gingaş se pleacă întreaga-mi fiinţă.
Eu am simţit tulburare, privindu-m-aşa, în fântână.
M-am depărtat binişor, şi-am luat pe Lamprissa de mână.

Melissa către Diodor

Am fost pe malul mării astă noapte
Am vrut să văd cum se ridică luna,
S-ascult în pace cântecele mării.
Am aşteptat o barcă, numai una.

Am stat pe-o stâncă şi-am privit în noapte.
Deasupra mea era noian de stele,
Sub mine ritmic se izbeau de maluri,
În spuma albă, valurile grele.

Am aşteptat o barcă, numai una,
Dar n-a venit, simţeam că n-o să vie.
În urmă, luna mare a pălit
Şi se deşteaptă zarea purpurie.

Şi din Okeanos iese Aurora.
Cu ochii plini de nouă strălucire,
Am scris încet, cu degetu-n nisip,
Numele tău, senina mea iubire.

Ploaie caldă

Azi noapte ne-am trezit. Lamprissa zise:
”Mi s-a părut că cerul înflorise
Ca o petală-ntinsă de cicoare.
Se revărsau luminile în zare

Şi iarba moale-mi mângâia piciorul.
Mi s-a părut că se-mplinise dorul
Şi, culegând în poală trandafirii,
Simţeam în piept durerile iubirii”.

Şi i-am răspuns: ”Mi s-a părut şi mie,
Că frunza-n pom e toată arămie,
Că-n pârg se-ndoaie ramurile-n două,
Şi boabe mari de struguri ard în rouă,

Iar bruma de pe rod sclipeşte-n lună.
Din spice coapte împleteam cunună
Şi nu mai ştiu: aievea e ori vis e;
Mi s-a părut că viaţa mea rodise”.

Azi noapte ne-am trezit. Cu picuri grele,
O ploaie caldă ne bătea-n perdele.
Un zeu senin în noapte se avântă
Şi firea toată bine o cuvântă.

Un zeu cuprins de-a ţarinii iubire,
Din cer, coboară ploaie de rodire.
Noi n-am mai zis nimic, ci amândouă,
Cu ochii-nchişi, am ascultat cum plouă.

Pe prag

Torceam pe prag în răsărit de lună.
Şi visul meu spre tine s-avânta.
În suflet, tainic dragostea cânta,
Ca lira când uşor loveşti o strună.

Simţeam în visul meu o nouă viaţă.
Dar mâna alb-a mamei m-a atins.
Şi mângâierea ei mi s-a prelins,
Ca strop de mir curat şi sfânt pe faţă.

Când mi-a vorbit, i-am cunoscut durerea.
Cu glasul greu de griji mi-a spus aşa:
”Te-am plămădit în trup, copila mea,
Precum albina plămădeşte mierea.

Când sângele curat ce-ţi curge-n vine
L-am colorat cu tainice iubiri.
Şi-am aşternut în leagăn trandafiri,
Crescuţi în nopţi de umbre şi lumini.

În veghea mea de chin îngreunată,
Te-am mângâiat cu-a genelor mişcări
Şi te-am scăldat în calde revărsări
De dragoste adâncă şi curată.

Eu bine ştiu că-aşa a fost să fie.
Eu simt că astăzi nu mai eşti a mea,
Sunt ca un stânjenel bătut de nea,
Pe care nici o rază nu-l învie”.

Uitasem fusul. Luna răsărise
Şi se suise albă peste zări,
În mine-acum treceau străfulgerări,
Dar ochii mei se înecau în vise.

Eu capul l-am ascuns la mama-n poală
Şi mâna alb-a mamei m-a atins,
Ca strop de mir curat mi s-a prelins
Pe faţă mângâierea ei domoală.

Şi nu mai ştiu. Cazuse-n noapte rouă
Şi vântul lin din pom o scutura?...
În visul meu de-azi noapte, se făcea
C-am început să plângem amândouă.

Lida către Gaius

Încerc să-ţi torn, stăpâne, falernul în potir,
Şi fruntea ta senină s-o-ncing cu trandafirii?
Nu vezi că ard ca rugul obrajii roabei tale,
Că tremură-nainte-ţi, că buzele-i sunt pale?
Nu simţi că-s lacrimi calde în cupa ta de vin,
Că-s umezi trndafirii din creştetu-ţi senin?

Aş vrea să bei veninul iubirii mele dulci,
Şi capul, greu de gânduri, pe pieptul meu să-l culci.
Să frângi cu-n braţ puternic tot trupul meu firav,
Căci te iubesc, stăpâne, şi sunt din neam de sclav.
Aşa mi-e poate soarta, aşa a vrut un zeu,
Să uit, să iert, să sufăr, plângând mereu, mereu.

Un gând mă urmăreşte, şi nu-l mai pot uita:
Aş vrea să mor stăpâne, să mor de mâna ta.

Daphnis

Daphnis odată din fluier zicea
tulburarea cea dulce,
Care cuprinde pe miri, când se duc în
iatac să se culce.
Caprele lui se jucau, îmbătate, prin
iarba cea moale,
Eu ascultam doina lui şi mă prinse o
tainică jale.

Daphnis din fluier zicea despre dulcea
şi frageda floare,
Care se-aprinde ca rugul în ochii senini
de fecioare.
Şi mai zicea despre focul din pieptul
frumosului mire,
Când de pe gura miresei culege întâia
iubire.

Vântul aşa de duios îngâna melodiile
pline,
Vântul călduţ, încărcat de miresme de
tei şi sulfine.
Nu mai ştiu ce mai zicea aşa de dulce
din fluier păstorul.
Ştiu că obrajii-mi ardeau, şi-nflorise în
inimă-mi dorul.

Caprele-apoi au venit să le mulg.
Aveau ugerele grele.
Toate au stat liniştite, supuse la
mâinile mele.
Noaptea apoi s-a lăsat. Era noapte
înaltă, albastră.
Nu era nimeni în jur. Şi am plâns
pentru dragostea noastră.

Te port în mine

Te port în suflet, ca pe-un vas de preţ,
Ca pe-o comoară-nchisă cu peceţi,
Te port în trup, în sânii albi şi grei,
Cum poartă rodia sămânţa ei.

Te port în minte, ca pe-un imn sfinţit,
Un cântec vechi, cu crai din Răsărit.
Şi port la gât, nepreţuit şirag,
Strânsoarea cald-a braţului tău drag.

Te port în mine tainic, ca pe-un vis,
În cer înalt de noapte te-am închis.
Te port, lumină rumenă de zori,
Cum poartă florile mireasma lor.

Te port pe buze, ca pe-un fagur plin.
O poamă aurită de smochin,
Te port în braţe, horbote subţiri,
Mănunchi legat cu grijă, fir cu fir.

Cum poartă floarea rodul de cais,
Adânc te port în trupul meu şi-n vis.

Îmbrăţişare

Ierburi subţiri ca mătasea-nfloresc pe coline cu soare.
Caprele albe strivesc romaniţe şi muşchi sub picioare.
Iezii cu botul lor umed adulmecă ugere pline.
Tremură-n aerul moale un zbor străveziu de albine.

Torceam, Lamprissa cu mine, fuioare de lână bălaie;
Ochii ei mari sunt adânci, cum e cerul senin după ploaie,
Râsul ei plin de argint e ca marea bătută de rază,
Sufletul, plin de dulceaţă, e viu ca-n pustiuri o oază.

Sânii, fierbinţi de noroc, îi tresaltă-n sfioasă uimire,
Buzele rumene-i freamată-n cântec senin de iubire.
Zice cuvinte de dor, ca un cântec vrăjit de Sirene,
Despre plăcerea iubirii-mplinite, ce-i arde-ntre gene.

Zice cuvânt de rodire din cântecul ţarinii pline,
Despre o sevă mănoasă ce-i gâlgâie proaspătă-n vine.
Toarce cu sufletul dus, legănând în neştire cuvinte,
Pline de taină, ca fumul albastru din jerfele sfinte.

”Domnul privi cu-ndurare, gândeam, spre umila lui roabă.
Trupul meu însă în van înflori minunată podoabă.
Sufletul meu de-n zadar s-a umplut de mireasmă bogată.
Stinsă-i faclia ce-aprinde în inimă smirnă curată”.

Dorul se zbate şi lacrima grea mi se frânge-n pleoape.
Valul de foc al durerii în clocot ar vrea să mă-ngroape.
Voi să mă duc ca să plâng pe sub cedrii bătrâni de la poale.
N-o să-mi audă tovarăşa pasul, prin iarba cea moale.

Sufletul ei e uşor, pentru ce să-l încarc cu povară?
Trupului dulce-nflorit pentru ce să-i dau sevă amară?
Fusul îl pun binişor lângă caer în iarba învoaltă.
Plec, - dar încet ne trezim amândouă mergând lâng-olaltă.

Mâini de zăpadă, Lamprissa mă prinde de brâu pe la spate.
Lacrimi, ca picuri de ceară, ard braţele noastre-nodate.
Ierburi subţiri ca mătasea se leagănă-n aur de soare.
Caprele albe strivesc romaniţe şi muşchi sub picioare.

Ţarina

Când, o, Melampus, tăiat-ai cu plugul o brazdă adâncă,
Vântul tăcea, şi izvoarele nu se treziseră încă.
Ţarina neagră dormea şi visa a rodirii comoară,
Sânul ei, plin de miros, tresărea ca un sân de fecioară.

Când, o, Melampus, tăiat-ai cu plugul tău brazdele dese,
Ţarina neagră ceru, cu iubire, seminţe alese.
Nu ştiu ce dor m-a cuprins, s-ating roditoarea ţărână,
Bulgării umezi şi negri să-i strâng cu-nţelegere-n mână.

Brazdele nenumărate de rodul de toamnă sunt grele.
Când, o, Melampus, rodi-vor şi brazdele ţarinii mele?

Mama

Am ridicat perdeaua, ca să privesc în zare.
Colinele sunt arse de brumă şi pe mare
Se zbate greu o luntre, cu aripi obosite.
În stoluri lungi se-nşiră cocoarele grăbite,

Căci toamna le-alungă cu frunzele din cale.
Simt vuietul de valuri izbind în ţărmuri goale
Şi nu mai ştiu: e seară, ori fapt de dimineaţă,
Atât de ştearsă-i ziua sub văluri reci de ceaţă.

Simt flacăra din gene şi tremurul pe buză.
Am dezvelit cu grijă scânteile din spuză,
Şi ramuri veştejite am aruncat în vatră.
Am măturat cu grijă pridvorul alb de piatră.

Am scos un vin de sânge din amfora bătrână,
Adus-am urdă dulce şi lapte de la stână.
Acum, când umbra lungă începe să se cearnă,
În van te-aştept, cu dorul aprins, în prag de iarnă.

Mă-ndeamnă viu dorinţa, cu vraja ei amară.
Voi merge spre cetate, pe drumul larg de ţară.
În noaptea tulburată, sub valurile ceţii,
Atât de lesne, dragă, se rătăcesc drumeţii.

Va fi vreunul, poate, să-l iau uşor de mână,

Ca să-l aduc cu mine la vatra mea bătrână.
Să-i încălzesc piciorul în palme, şi la cină,
Să-i dau din vinul rumen o rază de lumină,

Să-i simt alături trupul, când visul se-nfiripă.
Şi inima mea, poate, s-ar potoli o clipă.
În plină iarnă, poate, s-ar încărca de floare.
Am ridicat perdeaua, ca să privesc în zare.

Mirişti

În holda noastră, astăzi e tăcere.
Pământul bun rodit-a spice bune.
Din floarea gingaşă, cu gust de miere,
A plămădit belşugul de smochine.

Măslinii grei de rod încet se-ndoaie,
Şi strugurii se rumenesc în vie,
Din raze calde şi din stropi de ploaie,
S-a copt pe creangă pruna brumărie.

În câmpuri arse, astăzi nu răsună,
Nici seceră, nici bici de boi, nici sapă;
Se odihneşte, azi, ţărâna bună.
În holda noastră nu vezi plug, nici grapă.

Se-adună-n bulgări negri sevă nouă.
Adânc se-ngroapă-n ei comori de pâine.
Se-mbată ţarina cu suc de rouă,
În aşteptarea ploilor de mâine.

Când stropii reci vor izvodi şiroaie,
Şărâna iar va plămădi belşugul.
Va cere binecuvântări de ploaie
Şi trupul ei va fi tăiat cu plugul.

Va asculta puternica chemare,
Primind în sânu-i desfătat pe mire.
Cu dor va cere nouă-nsămânţare,
Izvor ascuns de proaspătă rodire.

Treceam încet prin holda secerată,
Visând la snopul cald de spice pline.
Mi-e sufletul ca miriştea uscată
Şi-aştept un strop de ploaie de la tine...

În brazdă

Mergeam în brazd-alături amândoi,
Dar paşii noştrii nu se potriveau.
Eu rămăsesem singură-napoi
Şi ochii mei în urma ta priveau.

Aveam în poală boabe aurii
Şi-n fiecare bob era un spic,

Căci fiecare bob va încolţi
Din munca dârz-a braţului voinic.

Eu mă sileam să ţin acelaşi pas.
Dar tu din ce în ce te-ai depărtat,
Privind cu dragoste pământul gras,
Cum îşi deschide sânul desfătat.

Şi nu ştiu ce sfărşeală m-a cuprins
M-am aşezat în brazdă binişor
Şi două picuri albe s-au prelins,
Din ochii grei de dragoste şi dor.

Atuncea mi-a trecut din nou prin gând
Că-n fiecare bob era un spic.
Eu m-am trezit din gândul meu plângând,
Căci m-ai cuprins cu braţul tău voinic.

Pământul cald belşug a plămădit,
Sub ploaia blând-a razelor de sus.
Iubirea ta în suflet mi-a rodit
Şi, ridicând privirile, ţi-am spus...

În mâna ta, tu mâinile mi-ai strâns
Şi braţul tău puternic mă ţinea.
Eu te-am privit în ochi şi n-am mai plâns.
Tu trebuia să afli taina mea.

Mergeam în brazd-alături amândoi,
Dar paşii noştrii nu se potriveau.
Eu rămăsesem singură-napoi
Şi ochii mei în urma ta priveau.

Epitalam

Iată, fecioarele din Chios, răsare
Luceafărul serii.
Marea e lină, văzduhul e greu de miresmele verii.
Torţele ard luminos şi răsună de cântece casa;
Doris, frumosul pescar, în iatac îşi aşteaptă mireasa.
Vântul suspină prin ierburi, şi murmură marea căruntă,
Mândre fecioare din Chios, să ziceţi cântarea de nuntă.

Tu erai cea mai frumoasă din hora fecioarelor noastre.
Mulţi cunoscut-au puterea privirilor tale albastre,
Mulţi au dorit trupul alb şi buzele dulci ca o floare,
O, Kalliroe; tu ştii că pe mulţi azi în suflet îi doare.
Vântul suspină prin ierburi, şi murmură marea căruntă,
Mândre fecioare din Chios, să ziceţi cântarea de nuntă.

Doris, frumosul pescar, are-o luntre cu zece vintrele,
Albe - şi mrejele lui totdeauna sunt grele.
Glasul lui dulce în noapte departe pe apă răsună,
Părul lui moale luceşte, când trece sub raza de lună.
Vântul suspină prin ierburi, şi murmură marea căruntă,
Mândre fecioare din Chios, să ziceţi cântarea de nuntă.

Doris, deschide, deschide, să intre mireasa în casă.
Tu ai să-i smulgi de pe faţă frumosul ei văl de mătasă.
Noi o să ducem la temple miresme curate şi miere,
Pentru Hymen Hymenaios, Athene şi vajnica Here.

Vântul suspină prin ierburi, şi murmură marea căruntă,
Mândre fecioare din Chios, să ziceţi cântarea de nuntă.

Zeus, stăpânul cel drept, să vă dea din belşug fericire.
Zile senine de muncă să cereţi, şi nopţi de iubire.
Braţele albe să fie un leagăn de dulce-alintare,
Pentru micuţul ce vine ca preţ al durerii amare.
Vântul suspină prin ierburi, şi murmură marea căruntă,
Mândre fecioare din Chios, să ziceţi cântarea de nuntă.

Nu vei mai merge cu noi în câmpiile ude de rouă,
O, Kalliroe, de-acum vei intra în viaţa cea nouă.
Buzele noastre surâd, dar de lacrimi ni-s genele pline,
Când vă urăm cu iubire un ultim: rămâneţi cu bine.
Tace şi vântul în ierburi şi tace şi marea căruntă.
Haideţi, fecioare din Chios, sfârşit-am cântarea de nuntă.

Fericire

Şie-ţi voi spune, Lamprissa, cuvinte ce ard ca rubinul,
Vorbe, ce fac să-nflorească deasupră-mi, în flăcări, seninul.
Vorbe cu luciu de aur, sclipind într-un tremur de gene,
Vorbe, ce fură simţirea, ca murmurul blând de sirene,

Leagănul nu mai e gol. Priveşte! Ca spuma uşoară,
Horbote albe şi moi peste el, până jos, se coboară.
Cu îngrijire voi da la o parte perdeaua-nfloritǎ.
Fiul meu doarme, Lamprissa, şi-i ca o lalea-mbobocită.

Leagănul nu mai e gol. Cu mâna-ncărcată de vise,
Mângâi uşor, ca o boare, petalele dulci şi închise,
Inima-mi leagănă-ncet comoara iubirilor mele,
Şi-n legănarea domoală, adorm suferinţele grele.

Pleacă-ţi urechea mai mult către mine, Lamprissa! ţi-oi spune
Cum se-mplineşte în suflet a dragostei sfântă minune.
Cerul e astăzi mai gingaş, ca floarea ce-o cerne caisul,
Cerul întreg se coboară şi-mi umple cu dragoste visul.

Ochii lui calzi m-au trezit din amare dureri, surioară.
Blând s-a aplecat către mine, şoptindu-mi cu voce uşoară
Vorbe ce n-au înţeles, dar le simţi înţelesul în tine,
Vorbe ce te-nviorează, ca suflul puterii divine.

M-am tulburat de otrava cuvintelor ameţitoare

Şi m-am plecat, ca într-un vis, peste leagănul alb ca o floare.
Ochii lui grei de iubire-i simţii lunecând peste mine
Şi-mi întâlniră privirea, în horbote albe şi fine.

Şi te întreb, surioară: Au n-o să se spulbere visul?
Cerul e astăzi gingaş, ca floarea ce-o cerne caisul.
Leagănul nu mai e gol. Ridică perdeaua-nfloritǎ
Fiul meu doarme, Lamprissa, şi-i ca o lalea-mbobocită.

Urme

Apasă-mi lung pe frunte un sărut,
Ca să păstreze veşnic pielea moale,
Cum se păstrează urma noastră-n lut,
Desăvârşitul arc al gurii tale.

Cu braţul tău să mă cuprinzi de brâu,
Ca să mă-ncingi cu lanţuri tăinuite,
Cum se-mpleteşte apa unui râu,
Prinzând în ea ostroavele-nflorite.

Din cupa mea am vrut să-ţi dau să bei
Un vin de preţ din vechile ulcioare;
Am regăsit apoi pe buza ei
Aroma gurii dulci, cu gust de floare.

N-am vrut s-ating nici albul aşternut,
Nici perinile moi de in subţire,
Căci mai păstrau, întocmai ca un lut,
Şi urma trupului tău cast, iubire.

Cu mâna blândă, strunele-am lovit,
Şi ele cântă armonii tăcute.
Vreau să mă-nchid în cântec, ca-ntr-un mit
Cu tâlcuri care astăzi sunt pierdute.

Dar cântecul din suflet picurat,
Nu poate astăzi focul să-mi aline:
Tu eşti în cupa mea de vin curat
Şi fruntea mea te poartă doar pe tine.

Fragment

Când am intrat la tine, femeia s-a-nvelit,
Cu o mişcare lină, în păru-i despletit,
Privea în jur cu spaimă, căutându-te.
Apoi
Îşi puse fruntea albă în mâinile ei moi,

Cuprinsă de sfială, o clipă m-am temut
Să-i văd sclipirea pielii în albul aşternut
Şi ca o umbră deasă în inul răcoros,
Să-i văd podoaba mândră a părului lucios.

Când am intrat la tine, o clipă m-am temut
Să nu se răzvrătească fiinţa mea de lut
Şi patima nebună şi dorul ne-nfrânat
Să-mi siluiască viaţa cu ură şi păcat.

Ci-ntr-o străfulgerare a genelor, văzui
Pe tânăra femeie cu ochii mari, căprui,
Cu sânul alb şi fraged, flămând de mângâieri,
Purtând în trup otrava văpăii de plăceri.

Să stea ascunsă toată în perinile moi,
Ca floarea ce se apleacă de arşiţă şi ploi.
Se veştejea de chinul adânc şi ne-nţeles
Ca florile pe care le mirosim prea des.

O milă fără seamăn în suflet mi-a pătruns;
Nimic n-am vrut să aflu din câte mi-ai ascuns.
Mătasea rochii mele se freacă de podea,
Şi uşa se închide domol în urma mea.

Întoarcere

În părul tău, când te-ai întors la mine,
Plutea mireasma mâinilor străine.
Pe buza ta mai stăruiau, uşoare,
Arome dulci de trandafiri în floare,

În ochii tăi orbiţi de strălucire,
Plutea icoana altui trup subţire.
Pe fruntea ta era săpată-n cute
Plăcerea vie-a nopţilor trecute.

Eu aş fi vrut să am mireasma rară
A unui câmp cu flori de primăvară,
S-alung din părul tău, plin de lumine,
Mirosul tare-al mâinilor străine.

Pe buze-aş vrea să am un gust de rodii
De poame moi, cari cresc sub alte zodii,
Ca de pe gura ta s-alung, iubite,
Aroma sărutărilor primite.

Eu aş fi vrut să am în trup plămadă
Din strălucirea rece de zăpadă,
S-alung din ochii tăi cu gene ude
Culoarea pielii fragede şi crude.

Aş vrea să-ţi iau în palme fruntea lată
S-o netezesc încet, când e brăzdată.
Cu harul coborît din miruri sfinte,
S-o răcoresc uşor, când e fierbinte.

În mâna mea aş vrea să nu se zbată
Un suflet drag – ca pasărea speriată.
Ci vreau s-adorm, în leagăn alb şi moale.
Furtuna aspră-a gândurilor tale,

Aş vrea să-ţi vindec arşiţa păgână
Din sufletul rănit de altă mână.

Toamnă

Fost-am departe pe dealuri, iubite, e frunza căzută.

Blândă, cu ochii rugători, a trecut pe sub ramuri o ciută.
Când a ajuns la pârâu, ca un trunchi de măslin ce se-ndoaie,
Lin s-a plecat ca să bea; era tulbure apa de ploaie.

N-a mai băut, şi-nsetată, s-a dus peste foşnet de frunză,
Chinul ei mut pe sub arbori bătrâni să-l ascunză.
Toată pădurea în juru-i plângea după soare, tăcută.

Fost-am departe pe dealuri, iubite, e frunza căzută.

Pribegii

Cântecul, zumzet de miere, crescu din adâncul tăcerii.
Albi ca lumina de lună din primele nopţi ale verii,
Nalt şi mlădiu, precum creşte-n pădurile vinete fagul,
Lângă fântâna de piatră şezu la odihnă pribeagul.
Glas se-nălţă către ceruri şi frânse zăgazul durerii.
Cântecul, zumzet de miere, crescu din adâncul tăcerii:

”Tu eşti vin rumen de Kios în vase de aur din Sussa.
Mintea mi-o-ntuneci de dorul privirilor calde, Anthussa.
Tu eşti o ramură plină de rod ce sclipeşte în brumă,
Tu eşti altarul din templu spre care pribeagul se-ndrumă,
Zâmbetul buzelor tale ani tineri în chinuri răpus-a,
Tu eşti vin rumen de Kios în vase de aur din Sussa.

Tu eşti o cupă de lothos umplută cu mustul smochinii;
Tu eşti comoara în care s-a strâns bogăţia luminii.
Tu eşti grădină mănoasă cu ziduri înalte de piatră,
Tu eşti făclia de ceară din sfeşnic şi focul din vatră.
Câmp de miresme pe care-l încing într-un lanţ mărăcinii,
Tu eşti o cupă de lothos umplută cu mustul smochinii.”

Cum ascultam de pe prag mă cuprinse sălbatică jale.
Domnul meu încă-i pribeag şi de mult istovise în cale.
Domnul meu încă mă cheamă în zări, lângă altă fântână.
Dulce mă cheamă în ceasuri de-amurg, cu dorinţă păgână.
Domnul meu încă-i pribeag undeva, peste munte şi vale.
Cum ascultam de pe prag mă cuprinse sălbatică jale.

Înserare

Iubirea noastră merge să se culce
În pat de nori trandafirii şi moi.
A fluturat o clipă înspre noi
Marama ei ameţitor de dulce.

Tu n-ai văzut poteca de lumină
Cu calde străluciri de aur vechi?
Un stol de porumbei, perechi, perechi
Urca bătând din aripi în surdină.

Mi s-a părut că s-au pierdut în soare,
Luând în zborul lor iubirea mea,
Cu fâlfâiri din aripi mici de nea,
S-o ducă până-n patul ei de floare.

Amurgul paşnic s-a-nvelit în slavă
Şi nu-i mai văd condurii de argint.
Pe aşternutul cald cu hyacint,
S-a-ntins acum iubirea mea bolnavă.

În norii albi cu scânteieri de gheaţă
Lumina a-ncrustat dantelă grea.
Se-neacă-n aur vechi iubirea mea
Căci razele o-mbrobodesc în ceaţă.

Ca fumul gros de mirodenii rare
Se-nalţă întuneric violet;
Iubirea noastră a murit încet
Ca să renască dincolo de zare.

Ea va renaşte pentru veşnicie,
Senină, castă, cuib de frumuseţi;
Ne va lega sărmanele vieţi
Cu noduri de beteală aurie.

Eu n-oi mai fi, ci mă voi pierde-n tine
Ca două picături într-un pahar.
Va pogorî spre noi cerescul dar,
Să fim şi noi lumine din lumine.

Vor trece ani şi veacuri şi milenii...
În calde străluciri de aur vechi
Un stol de porumbei perechi, perechi,
Va spinteca fum gros de mirodenii.

Nuntă de taină

Cu fiecare cută ce se-nscrie -
Adâncă brazdă-n fruntea ta de nea -
Prin goana clipelor, iubirea mea,
Noi ne-ndrumăm încet spre veşnicie.

Ne pregătim mereu de altă nuntă,
Când anii umbre cern pe ochii mei,
Când mâna lor anină-n ciucuri grei,
Beteala lungă-n tâmpla mea căruntă.

Ca-n basme vechi, mireasa-şi ţese
haină
Din razele luminilor de vis,
Căci visul falnic poarta şi-a deschis,
Să intre-alaiul nunţii cei de taină.

Eu voi culege duhul tău pe gură,
Pe trupul tău voi pune sfântul mir,
Din chipul tău curat ca un potir,
Gusta-voi vin de cuminecătură.

Învăluiţi în umbra veşniciei,
Ca-ntr-o lumină albă de iatac,
Vom trece pragul dincolo de veac,
Pe drumul scris cu stele al tăriei.

Vom adormi şi vom visa că iară
Pământul sfânt ne cheamă din vecii,
Că ne-nfruptăm cu rodul din câmpii,
În ceas târziu de blândă primăvară.

Când visu-nchide porţi de umbre grele,
-
Mereu înlănţuiţi, plutind prin veac
Ca o lumină albă de iatac -
Ne vom trezi pe-acelaşi drum de stele.

Altare

Invocaţie

Bacche, pe tine te cânt, o, fiu al frumoasei Semele,
Tu storci în mâna-ţi divină ciorchinul cu boabele grele,
Tu faci să curgă în cupe, ca roua de limpede, vinul,
Galben ca ambra persană, sau rumen şi greu ca rubinul.
Tu faci să ardă privirea şi feţele îmbujorate,
Bacche, pe tine te cânt, că tu ai puteri minunate,
Tu scoţi din lanţuri iubirea şi lira o-nveţi să ne cânte.
Scoţi din cătuşe cuvântul şi-l faci către cer să s-avânte.

Bacche, pe tine te cânt, o, fiu al frumoasei Semele.
Fă să rodească belşugul, de struguri, în viţele mele,
Fă să rodească, divine, cireşii şi merii şi prunii,
Rodul să ardă în brumă, la toamnă, sub razele lunii.
Fă să nu fie zadarnică nici o petală de floare,
Fă să nu cadă în van nici o rază a mândrului soare.
Rodul să umple cu caldă şi dulce mireasmă câmpia
Şi să răsune, în toamnă, de cântece vesele, via.

Bacche, pe tine te cânt, o, fiu al frumoasei Semele.
Tu storci în mâna-ţi divină ciorchinul cu boabele grele,
Flacăra-ţi arde sfiala din sufletul blând de fecioare,
Dorul trezit le uimeşte şi focul privirii le doare.
Patima, plină beţie, cuprinde a clipelor pace.
Cad cingători de argint şi haina la piept se desface,
Coardele lirii se rup şi sunetele curg deşirate...
Bacche, pe tine te cânt, căci ai puteri minunate.

Jertfă

Rug de lumină durat-am din ramuri de frunze uscate,
Ramuri cu coaja de-argint, cu mănunchiuri de poame brumate.
Boabele mari de tămâie şi picurii grei de răşină
Ard în văpaie de aur, cu calde zvâcniri de glicină.
Strâns-am în coşul de trestie rodul livezilor noastre:
Pere mustoase, lămâi ca de ceară şi prune albastre,
Amfora-ncinsă cu salbă de cimbru, cu frunza învoalată,
Plină cu spumă uşoară de lapte, pe umeri îmi saltă.
Azi voi jertfi pe altarul străvechi, presărat cu viorele,
Pentru Zeiţa plăcerilor rodnice, trei turturele;
Luciu de perle cu aur suflat-am pe strunele lirii,
Cântec de rugă să-ntâmpine-n tremur pe doamna iubirii.

Inima mea, ce cuvinte de dulce descântec voi spune,
Ca să-mplinească Zeiţa în suflete sfânta minune?
Când pe coline cu cedrii îşi toarce-nserarea fuiorul,
Îi voi aduce aminte Zeiţei de Daphnis păstorul,
Cum a vrăjit-o flăcăul, zicându-i un cântec cu naiul,
Cum a-nflorit din iubire, pădurea adâncă şi plaiul.
Îi voi aduce Zeiţei aminte de dragostea-i sfântă,
Pentru divinul Adonis, pe care aedul ni-l cântă.
Moira cea crudă când stinse făclia de-argint a iubirii
Jalea căzu ca o brumă şi arse-n câmpii trandafirii.
Palmele spre cer ridicându-le fără cuvinte,
Inimă, noi vom ruga-O smerit să-şi aducă aminte,
Fie s-o-nduplece darul adus de cucernică mână,
Blândă iubire s-aprindă în suflete mândra stăpână.

Inima mea, ce cuvinte de dulce descântec voi spune
Ca să-mplinească Zeiţa în suflete sfânta minune?

Pean

Imnul de laudă se-nalţă ca fumul de smirnă spre tine.
Soarbe cuvântul de slavă, o, zeu al luminii senine,
Cum ai sorbi dintr-o cupă nectarul cu gust de vecie,
Cum te-ai pleca să respiri o aromă de floare-argintie.
Noi am venit să-ţi aducem prinosul cântării curate
Umedă-i marmora rece sub frunţile noastre plecate,
Tremură mâna ce poartă prinosul bogat de tămâie,
Tremură-n mână ghirlanda de gingaşe flori de lămâie.

Phoebus cu arcul de-argint, care faci să surâdă-oceanul,
Phoebus, primeşte din buza curată şi dulce peanul.

Tu eşti căldură şi cântec şi viaţă. Cu mâna divină
Stingi şi aprinzi în etern a stelelor blândă lumină.
Phoebus, tu poţi să aprinzi în ochii vremelnici lucirea,
Care pătrunde-n adânc şi-nfloreşte cu flăcări zidirea.
Tu te-ai făcut din vecie izvor purtător de viaţă.
Smulgi de pe ochii vremelnici ai veacului umedă ceaţă.
Tu dat-ai lumii, orbită de flacăra-ţi sfântă, cântarea,
Însuţi, Divine, vrăjit-ai cu doine de dor înserarea.

Phoebus cu arcul de-argint, care-n zori faci să ardă oceanul,
Phoebus, primeşte din buza curată şi dulce peanul.

Tu, care odat-ai slujit ca păstor unui rege cucernic,
Scapă-ne turma, sărmana, de lupul cu gâtul puternic,
Scapă-ne turma, sărmana, Divine, de molime crunte
Şi ne păzeşte pe noi, cât vom sta cu mioarele-n munte.
Tu, care însuţi, cu arcul, răpus-ai Pythonul sălbatic,
Doamne, înlătură spaima, cu ochii ei crunţi de jăratic.
Fă să fie-ntre noi suflarea nici unei Erynii,
Fă să nu ardă nici bruma, nici flacăra patimii, crinii.

Phoebus cu arcul de-argint, care faci să-nfloreasc-oceanul,
Phoebus, primeşte din buza curată şi dulce peanul.

Tu, care-aşterni peste toate lumina ta plină de pace,
Vezi pe feciorii Athenei, cum luptă-n câmpiile trace?
Razele tale uşoare s-atingă prinosul de sânge.
Ele să fie mai dulci decât mâna miresei ce plânge.
Dă tu supremul sărut pe feţele stinse şi mute,
Razele calde să fie ca mâinile mamei tăcute

Şi când, lipsiţi de mormânt, vor zăcea în câmpiile trace,
Umbrelor fă-le odihnă, acolo, în veşnica-ţi pace.

Phoebus cu arcul de-argint, care-mpaci în adânc oceanul,
Phoebus, primeşte din buza curată şi dulce peanul.

Tu care însuţi dorit-ai a dragostei sfântă putere,
Phoebus, primeşte prinosul de lapte spumos şi de miere.
Dacă iubit-ai vreodată pe mândra fecioară troiană,
Însuţi păzeşte pe fiii Athenei în ţara duşmană.
Fă să lucească din nou peste noi biruinţa trufaşă,
Fă să se-ntoarcă la noi cei ce luptă-ntr-o zare vrăşmaşă.
Dacă primit-ai prinosul din mâinile noastre de floare,
Însuţi ascultă-ne ruga, stăpâne-al înaltului soare.

Phoebus cu arcul de-argint, care umpli de viaţă-oceanul,
Phoebus, primit-ai din buza curată şi dulce peanul?

Văpaia

Domnul mi-a zis: ”Să pătrunzi adâncimi nepătrunse, copilă.
Rostul tău slab să răsune ca versul străveziu de Sybilă.
Şie ţi-am dat să deschizi ale veacului porţi ruginite,
Şie ţi-am dat să cunoşti ale cerului căi strălucite.

Eu te-am ales dintre toate, să-mi fii iubitoare mireasă,
Haină de nuntă cuvântul, şi cântecul văl o să-ţi ţeasă.
Dragostea mea te va-ncinge în cearcăn de raze aprinse,
Dorul te-o-nchide cu taină în brâuri de zare încinse.
Cântecul tău se va zbate, ca focul în vânt de furtună,
Din scânteieri cu rubine să-ţi lege în creştet cunună.
Struna-nroşită va face o rană în mâna subţire,
Trupul tău tânăr va arde, ca torţa-n altar de iubire.
Sufletul plin de miresme ca fumul de smirnă curată,
Vreau să-l primesc cu sfinţenie în mâinile mele de tată.”
Domnul acestea le zise, când lira mi-o puse în mână.
Nu mă atingeţi, fecioare. Mă arde văpaia păgână!

Un oaspe

Străinul, care-aseară a poposit la noi,
L-am ospătat cu pâine, cu vin şi cu măsline.
I-am aşternut în grabă un pat de frunze moi,
N-am întrebat nici cine-i şi nici de unde vine.

Făcuse cale lungă, străinul, până-n sat.
Cu poala hainei mele i-am şters de praf piciorul.
Ulei de levănţică pe plete i-am turnat,
Cu vin bătrân şi dulce umplutu-i-am ulciorul.

Era frumos, cu barba ca floarea de alun,
Cu ochii plini de vraja tăriilor albastre.
Eu mi-am adus aminte de veacul cel străbun;
Oare vre-un zeu să şadă pe prispa casei noastre?

El mi-a vorbit, surioară, dar nu ştiu ce mi-a spus.
Ca rodia de dulce-i pe buza lui cuvântul,
Ca murmurul de ape, ca freamătul de sus
Din pomi cu floarea albă, când îi adie vântul.

Vorbea despre iubirea cea fără de păcat,
De-o patimă, curată ca flacăra de soare,
Despre o jertfă sfântă pe-altarul nepătat,
Spunea despre durerea de-a pururi roditoare.

Şi mi-a pătruns în suflet şi chipul lui cel drag,
Şi vraja nesfârşită din vorba lui domoală;
În liniştea de seară torceam fuioru-n prag.
Şi lacrimi mari căzură din ochii mei în poală.

Străinul, care-aseară a poposit la noi,
Mi-a tulburat odihna cu sete negrăită.
Am stat o noapte-ntreagă amândoi.
Dar el nu-ntinse mâna spre floarea dăruită.

Cu dragoste de frate mi-a mulţumit, în zori,
Când a plecat - străinul - pe drumul ud de rouă.
Şi mi-au rămas în urmă, ca mirosul de flori,
Cuvintele lui stranii şi blânde: ”Pace vouă”.

L-am urmărit în zare, cu gene arse-n plâns,
Privind lumina albă cum îi juca în plete
Şi aşternutu-i moale cu dor în pumni l-am strâns,
Lăsând mireasma caldă de frunze să mă-mbete.

Cuprins

Prefaţă 1
Cine a fost Zorica Laţcu Teodosia? 2
Osana Luminii 3
Vinul 3
Veşmântul 3
Filă din Acatist 4
Prohodire 4
Împăcare 5
Golgota 5
Ghetsimani 6
Maica durerilor 6
Fuga în Egipt 7
Întrupare 7
Primăvara mea 8
Pâine 8
Crinul 9
Frumuseţe 9
Lumină 10
Colind 10
Aşteptare 11
În cătuşe 11
Spovedanie 12
Dragoste 12
Ochii 13
Duh 13
Bucurie 14
Apocalipsa 14
Iad 15
Potop 15
Tu 16
Răpire 16
Crucile 17
Focul 17
Trezirea din Samaria 18
Ectenie 18
Intrarea în Biserică 19
Zeu străin 19
Împărtăşanie 20
Sonet 20
Maică fericită 21
Rodire 21
Pocăinţă 22
Alte poezii religioase 23
Cer nou 23
Ruga mea 23
Pasăre de nea 24
Rugăciune 24
Aluat 25
Sfântul Potir 25
Tavorul 26
Maica Crinilor (Pieta) 26
Spre insulă 27
Insula albă 27
Zeul 28
Mi-aduc aminte 29
Către Melampus 30
Epitafuri antice 31
Captivul 31
Torcătoarea 31
Atheniana 32
Pescarul 32
Cântecul amforei 33
Noapte 33
Eros 35
La fântână 35
Melissa către Diodor 36
Ploaie caldă 36
Pe prag 37
Lida către Gaius 37
Daphnis 38
Te port în mine 38

Îmbrăţişare
39
Ţarina 40
Mama 40
Mirişti
41
În brazdă 41
Epitalam 42
Fericire 43
Urme
44
Fragment 44
Întoarcere 45
Toamnă 45
Pribegii 46
Înserare 47
Nuntă de taină 47

Altare
49

Invocaţie 49
Jertfă 50
Pean 51
Văpaia 53
Un oaspe 54